

A

1911  
—  
11.1

Botfalva  
Vigjitéi a XVIII. m. ből.

1-46 level (40. level hátlapjával  
kötve van)

A R. N. K. Akadémiaja Kéziratai  
Fizetésű I. a. Könyvtár

Jelent: 365 a

Godsalvat  
Vig Patch.

1

A Patéknak Sommaja.

Székmarkosi Peti elveperen a játékokban minden pénzes, ezüst kardjával, és orájával 30 aranyozottan Vojdát, sinál be zálogítani kérték olyakkal, hogy ha két hét alatt ki nem válogya, szabadon eladhasza. Legrosszan megalkafja Nyeresi a zálogot, és előre halfa aranyat le lep. Székmarkosi ki hálván minden reményességiből az Inasához Botfalvai Gazsival együtt járnak: ki is egy ideig szolgál Nyeresi melé nevével 10 arannyal a megmondott nagra Vojdaihoz küld, és az urának zálogát elhozta. De meg lenen elérkezik Nyeresihez valóigot szolgálja. Elpeperi a hátra maradt pénzzel a megalkalt zálogot. De Botfalvainál a Botfalvai Inasán ki ismét Vojdai pedig a pénzes zálogot elveperi.

A Beszélgető Személyek.

Székmarkosi elölő.	Schomai nemes ember.
Székmarkosi Peti.	Különcsi fia.
Votssoda Lőrinc.	Különcsi barátja.
Naryasi Ballo.	Deimel társa.
Botfalvai Gazsi.	Deimel inasa.
Botkesi Miklos.	Alovasi polga.
Vojdasi Gyasfis.	Patel kard.
Trakato.	
Vojdasi Szolgai.	

gyermek.  
Leptei, Nyeresi Inasa.

Botfalvai Beszél.

Horta Jovan az urakat, régen nem volt már kerensson urai keményeket tisztelettel kérem te jelle le ülni. Mi tőda hírekkel bővelkedni az urak? En jó hírt mondok, mert a jó embereknek jó kell mondani, a rossz embereknek pedig rosszat. A rossz emberek azért rosszak, mert gyűlölik a jó embereket, a jó emberek pedig azért jók, mert a rosszakat úgy szeretik, mint hetske a kő, vagy trigany a tatár korbácsot, és az urak is azért jók, mert a rosszakat utálják. De még a Deulné vékna nál is jobbak lennek, ha jó hírvet vepik a mulattá, és köb eményünket, mellynek állapotját nem jüt, még előre meg magyarárom, mert azt ugyan annak ráját kájából meg hallják, kinek bönbe jár a dollog: Nem is illik kecs dudás egy kordomára. ---  
Népezen a hol kullog ő kegyelme Székmarkosi Peti uram, az inasával Botfalvai Gazsival. It mind három vidám ábrázati, mint a hit a jiartron meg esztaki. Házatos hágere tute szolgálja az urak.

Elő végzes.

Elő Hímenetel

Botfalvai Székmarkosi Peti.

Botfal. Ugyan ha én a néma járdul ki saravokhat,  
nem hogy mi a máni györi az elmédet, kideg-e vagy  
kolikát. Ugy egyikünknek sem kellene a nyelvére,  
hisz koptatni, nekem kérdésekkel, neked pedig je-  
leletekkel, s így a két dologból egyet nyilvánvaló.  
De mivel én a varáslapsal volha nem éltem, nem is ké-  
rtekedtem, mert ahhoz csak annyit értelek, mint fan-  
már a furulyához, külömben nem is tudhatom mi  
bajod van, ha csak meg nem mondod, azért tartsd  
szé a járdut. Nem győzlek elspudálni egy időtül fogva.  
hol tekergetsz, mint az uttya vesztő kővédek, hol  
szánkollol, mint a kereke sörtét Kötés. Mond meg  
tehát, mi furulya a mellyedre. Kérlek velem bajodt.  
Miert takarod gondolatidat, mint kottas gyökert,  
jűpát? No mond meg hol a bibid. Segítlek vagy  
tanácsot, vagy munkával. Nem tudja az ember  
mellyik bálkora fekszik a nyul.

Peti. Ah! oda vagyok Botfalvai!

Botfal. Ugyan valóban oda, mikor előttem állsz? ha  
vali az óred oda nem koptal, mert máskor ki jött,  
tak jököni nálad a felső várul.

Peti. Ah! talán nekem is úgy áll erefarsa páni,  
mint neked?

Botfal. De are laiom, hogy neked elgörbültek az aja-  
kid, mint ha vad almát rágnál volna.

Peti. Nem tudod mi bajom vagyok!

Botfal. J. jerej. jobban mint magad --- Nem ám, mert  
a néma gyermeknek az anyja sem élti a párdt.  
Ha tudtam, miért kérderem? helyén van az eszem.

Ha esmered vagyom, meg tudom én azt ism, csak  
győzted.

Peti. Ah nem ott faj!

Botfal. Hát hol faj? mond meg, majd ott a fogatom.  
Tököri is már ki-ransottalak én a várul.

Peti. Ki ugyan, de ---

Botfal. De! no mit de? mond meg máris egy ked, mit  
püszözz? azt tartom, hogy nem a párdt kérek.

Peti. Paj mi hársna!

Botfal. Mi hársna vagy bizony magad. Kétszer mond  
meg, hol vörtekei?

Peti. Ugyan meg vitt nékem a Pispogi vásár.

Botfal. Hogy hogy? talán valahol sanyerost nádra,  
gót merték profiad?

Peti. Hallyai. Minap hogy a Vajvárinnál voltunk ---

Botfal. No már tudom, ne is beföld. Nyertél ugye,  
mint Bertok a tsikban.

Peti. Hallyai való Vajvárinnál keréttünk, elején  
csak egy portán a sok vörteket, hilyet mint a jelyvát.

Botfal. A katyánál sem jó az első kölke.

Peti. Aztán néki bátorodván mellyebben vagy-  
tam a fejszemét, hogy sem ki haszhattam volna,  
saxonnal kerdeventhertem. Egy per nagy volt a  
Kajsa, mivel jorkani volram, vagyottam reá mint  
és a kontratfel vepem a kártyát duplára, s bele buk-  
tam.

Botfalvai. Profiad fednel. az elött tej próbál-  
ja meg a mártat. de már ugye én is tudék!

Peti. Itt utoljára pénzem nem lévén, pégyenletemben  
Gavallér lettem, mit tudtam egyebet tenni? Nemel,  
lyel módgyára, kik midőn arborfennyelem, meg éhezett,  
némi némi erust, vagy arany jószágokat mások  
küldile kőpőttba csak hogy befedezze ringy ringy  
gavallérjagjokat a nap sugarja ne jüsse: mert tu,  
Ez art Botfalvai, hogy mojmami móci perent, sem  
lattan arok is jóvá garkat mutatnala, kiknek  
korog a hasuk, mint az alföldi komondornak, és  
ha valami laposka boronállya a hátok gerent, et,  
hogy az emberek épre ne vegyék, komplementiroz,  
mak, ki, s'be hurrala a nyakokat, mint a teke,  
női béka.

Botfalv. Talán bizony se is illyen harmintraid jutottál?

Peti. Nincs külföldben. Mert pénzem nem lévén, s  
a Gavallérnak nevével, nem skartam a Kolosznak  
nevével meg változtatni, a kardomat és oromat har,  
mint arborfennyelem kőpőttba aitam Vojevávi urammal  
olly okkal, hogy ha kés kés alasa ki nem várom  
skabadon eladhasa.

Botfalv. No ugyan elmostokobada a korbatis nyelét,  
csak art ne eplekedés volna.

Peti. Máskegy elmem akart bovszajjani, egy fillert  
sem akart adni külföldben. Azután új pénzrel új pen  
renteser próbálék, mind addig, még a harmintra arany,  
ba tartott.

Botfalv. Tremenek a jásék

Peti. Várakozz, még e vemmi. Ez látván a Nyere  
si, on elözem meg alkufra a Zalogos, és mingyárt

hup aranyat le olvas, a többit pedig akkor tőzi le,  
mikor érte küld, ha én addig ki nem váltom.

Botfalv. Ugy sokott a lemni: a ki kutyával fekszik,  
bolhafan kel föl. Még sok nap van hátra?

Peti. Keserül van éppen ma ket hete.

Botfalv. Ho! ho! ebül van a kem dolga: huj! huj!  
huj! tsak ket nap elön várossal volna föl a ma,  
le padat, de már most kivön van, nem helyeg  
hogy felhujjam. O nem prannam, ha fujicek hujgo,  
got csinálna belöke. Ugyan, mert nem mondott meg  
ort nekem elöb? hiszen ez elön mindentör taná,  
s sokkal elöb.

Peti. Egy helyen bizony, de meg esak a reményseg.  
Már most nem tudom, melyre fordítsam a feketem  
szügyát.

Botfalv. No én sem tudom, ha kés nem elögya maga  
kárán tanul a bolond.

Peti. Itt nem esik meg a pived, pégyeny uradon?

Botfalv. Pégyeny pára!

Peti. Itt nem esik?

Botfalv. Nincs veres hagyomány: az egek nemzet,  
eségen párax semmi volt, ki nem görötheték egy  
könyvet a semembül.

Peti. Itt esak nem vegiesz rajtam?

Botfalv. Hogy vegiesz rajtam? Itt esak nyit por  
nával, meg nem porrárom bus fejedet.

Peti. Oh!

Botfalv. Ezzel segíhetlek oh!

Peti. Az utoljára pénzem nem lévén, kégyenletemben  
Gavallér létémmel mit tudtam egyebet tenni? Nemel,  
lyel mozdgyára, kik midőn arborfőnyel meg éhezett,  
némi némi eruct, vagy arany jószágjokat mások  
kuldile kchoptba tsak hogy befedjessék ringy rangy  
Gavallér sájjokat a nag sugarja ne jűsse: mert h,  
Dor art Botfalvai, hogy mohami módi perent, kem  
lattam azok is jóvá farkat mutatnaki, kiknek  
korog a hasuk, mint az alföldi komondornak, és  
ha valami laposka boronállya a hátok gerentét,  
hogy az emberek épre ne vegyék, komplementiroz,  
nak, ki, s'be hurráli a nyakokat, mint a teke,  
nőt, béka.

Botfalv. Salan bizony se is ilyen harmintraad jutottál?

Peti. Nincs külsőben. Mert pénzem nem lévén, s'  
a Gavallérnak nevére, nem skartam a Kolosznak  
névével meg változtatni, a kardomat és orámot hat,  
mint aranyos kchoptba actam Vojevasi urammal,  
ally okkal, hogy ha két hét alatt ki nem válok  
habadon eladha pa?

Botfalv. No ugyan elmostokobada a kobatis nyelet,  
tsak art ne eplekedés volna.

Peti. Máskepp elnem akart bor sájjam, egy fillert  
sem akart adni külsőben. Arutan ij pénzrel, ij pen  
reutv'er próbálék, mind addig, még a harmintra arany,  
ba tartott.

Botfalv. Premevnel a jáselo

Peti. Várakozz, még e vemmi. Ezt látván a Nyeren  
si, on elősem meg alkuszra a zalogot, és mingyart

hup aranyat le dragy, a többis jedig akkor tszri le,  
mikor érte küld, ha én addig ki nem váltom.

Botfalv. Ugy sokott a lemni: a ki kutyaival jek lik,  
belhásan kel jöl. Még sok naps van hátra?

Peti. Keserül van éppen ma két hete.

Botfalv. Ho! ho! ebül van a kem dolga: huj! huj!  
huj! tsak két naps elön, sasossal volna jöl a ma,  
ké padat, de már most késon van, nem hollyag  
hogy felszűjjam. O nem prannam, ha jűjced kgyo,  
got csinalna belöke. Ugyan/mert nem mondom meg  
ert nekem elöb? tsipen er elön mindenkor taná,  
sommal élet.

Peti. Egy helyen bírom, de meg isalt a reményseg.  
Már most nem tudom, melyre jűditsam a jekoten  
zudgyat.

Botfalv. No én sem tudom, ha ké nem udgya maga  
karan tanul a bolond.

Peti. Has nem esik meg a jived, jegeny uradon?

Botfalv. Jegeny para!

Peti. Has nem sivor?

Botfalv. Nincs verei hagyman: az egek nemzet,  
esegem parax jemi vöki, ki nem göritherekegy  
könyvet a jembüil.

Peti. Has val nem regisez rajtam?

Botfalv. Hogy regisez rajtam? ha val nyir por  
nával, meg nem jorna rom bus jűjced.

Peti. Oh!

Botfalv. Evvel regisek lelek!

Peti Oda vagyok? Nincsen pénzem! Kölsön jön  
ki sem ad.

Botfalv. Tudod az okát miért?

Peti Miert?

Botfalv. Azért; mert a ki kölsön pénze ad, veszt;  
mert ritkán veszt el pénze a pénz baj nélkül. Ha  
kéred a kölsönt, papapénz, emberesége nem fűsör  
nal tartanál, t ki pedig kölsön veszt mástul  
ammi nyeresége vagyond, mert csak az illeté  
náján akarja megfizetni, a dőspénz, a pedig  
későn lesz.

Peti Ugy vagyon bír az, a messzani világban, de oh!

Botfalv. Az ugyan csak ugy vagyon, de oh!

Peti Az atyámat nem merék kérni, mert példonekint  
szedné ki a pénzem szőrel.

Botfalv. Oh! oh!

Peti Ma iri el nyeresi a káromat, és az oramat!

Botfalv. Oh! oh! oh!

Peti Ha meg indgya az atyám, ki kerget az árnyat  
világbul!

Botfalv. Oh! oh! oh! oh!

Peti Hát csak ugy segíess?

Botfalv. A mim van avval segítele, a hol nint  
ost ne keress. Tudod azt, hogy másban nem gale  
dagubam az atyád hárdnál, csak a sok oh! oh!  
és jajban, minden nap azt kőllőse énekelnem az  
údvoron, ugy hogy már a torkom is elrekesz abban  
a keserves szőlőben.

Peti Már laprontalan, nint más mod lenne. Ad!

haté, leg alább négy krajzár kölsön? kőraj  
vőre adom.

Botfalv. Micsoda? négy krajzár? hó! hó! te is  
őkör alatt börtöt keresel. De ha xalogba adom  
magamot még sem találol négy krajzár. De mit  
tesinál az a négy krajzárral?

Peti Egy ifrángot veszek.

Botfalv. Minél az a ifráng?

Peti Kől kösöm, magamot.

Botfalv. Ha ha ha! Jelen eng kőskem, mint a ná,  
ki veréb! Másokat jámborság tanita nyava,  
ha, de téged látorságra tanított. Ha se jól kö,  
sör magadot, ki adgya is fűre nélem a négy krajz  
trár! Vagy azért abarod magadat jól a kaptam,  
hogy engem meg jahalogy?

Peti Ah! hogyan éljek világ wuffjára! Jince ugy  
már ujjongatnak veám az uttrakon. Pát korott  
Vojta mibe vittél! még ammi is vesztat mordsok, a  
ki ki gondolta.

Botfalv. Már mof kesü, oda van a fekete szikó.

Peti Juhább meg halok.

Botfalv. Ne sirj lédes kotram, azért meg nem halok,  
még a lelkes ki nem adod.

Peti O hogy ne firtel keserűségimben?

Botfalv. Egsős idő álom látás; ha csak arany vag  
erős könyvek kinem gördülnek a vízás fe,  
meidből, erehhet joha ki nem várod a xalogot.  
De híren nem vesztül pénzen a reményesget. Légy

jó pínvel, vízke a tengerem, pénz ér.

Peti O bar volna! ha most ki járhatok, soha fe-  
léje sem megyek a Vespelémek Vojsánál

Dorfalv Elhűsem, mert kinél a meleg tej megé-  
gette a haját, az meg a hideget is meg fujja.

Peti Ah édes Dorfalvaim, még reményem!

Dorfalv It no most tetpél. Való ugyan, nem azért  
mondom, de ha jól bírholom az éjemet, se Ráto,  
te, se Kossdi sánas nem ér jól belem. En ma roha  
nem tudom, homán, reményem, hogy se néked pénz  
keresh.

Peti O vajha savaid bé szeljesed nénel!

Dorfalv Tudod te azt, hogy mielőt én jól jölkötöm  
a gatyámat, mi képen tudom a szigai szajni.

Peti Most már szaló se bírnék vand minden reményégem.

Dorfalv De meg elégpél arval, ha én ma a kárda,  
das, és orádat ki válok Vojsánál, vagy kájenet  
nyomok a marthosba.

Peti Meg elégpém, ha meg lez.

Dorfalv De kérjél engemet, sejez, fogadom hogy  
meg lez.

Peti Kínzsem Dorfalvaim, édes badarkam, ker-  
lek sejez.

Dorfalv Nagy lédé. Mar most ne alkalmatlan,  
kógy, és hogy bizonyos légy, előre meg mondom,  
hogy ha mássul ki nem jászhatom azt a jénst,  
az atyádat sejez meg egy eál koránál.

Peti Ha sejen algyon meg, ha a piúti tisztelnél,

sejtemé nélkül lehet, nem bánom, szaló meg mind  
atyámat, mind anyámat.

Dorfalv Elhűsem, hogy nem bánod, mert a szajni öki-  
nel a zavaros vlt is jó. De azomban bárran  
meg nyugodhatk az egyik füleden, a másikkal  
tákarhatk, mert jokol fenekéből is ki koto-  
várom én azt a pénzt se néked.

Peti O a náh a jó egek!

Dorfalv Most azért az egész világ előtt hirdetem,  
nem es, nem teleneh, gárdagoh, segevények, öregel,  
szajni, de akófok, de alitalanol, atyafial, roho,  
nyol, komaly szogorok, örvkegyeteli tólem mint  
a rakállos apronyul, senki ne higgyen savaim,  
nah, ha pínkén sengeremre ki jökném a telke-  
met. Merd nem tudom, mi alnok, ravasz, szaló,  
szajni patvarhodik ma körülöttem. Azért ha  
valakit meg ruházok, magának tulajdonisa.

Peti A, a halgafó körlek!

Dorfalv Etti lét?

Peti Vojsáni ajtaját rörcen valaki.

Dorfalv Jnkálk a házat rörcen, egy jomfa bottal.

Peti Jnhol ni, farkas emlegetünk, a kert alatt kullog.

Dorfalv Gyne kö szülem, hogy meg sejal magának,  
mint a kúnok ebe a homokán.

### Havasodik kimenetel Vojsáni négy polgáival, és a vobtaló.

Vojsáni Jöszetek ki ti átom iaskál, egy bordába  
jön tinkosok, joragom se kólok, kénferem róntó gyerek,

bővön propagátó potkányok, kiknek soha semmi sem jött  
szerepben, hogy valami jó tudelkedésnél, ha csak sem  
öklözöm. Mikor is nekem saj az öblöm, mert akár  
a falba verjem, akár erekinél a határa, mind egy ---  
Ide álljatok --- Soha a világ határán gonoszabb se  
kedet nem láttam.

Borfalv. / suttombaf. / kinek gőzöm gőz az ura, kötyön  
fily a polgája.

Vojaszi. / Hogy őh egy köröm fekesenyi hasznát hajtja,  
nának nekem, nem bír őh, hanem mint a vaskák a  
háva fémek, mindent meg eméptenek; telhetetlen  
bőr szálak --- tágos kopaszokat imélik. Ma holn  
nap bőrekből is ki szorítom a keretekre való. Ez  
az őh mindennapi dolga: emi, imi, honyélni, hazud,  
ni, lopni, csalni, ragadni. A farkasokra jutokat, vagy  
erekre hátramat bírni, mind egy patvar. De köröm,  
tökre hágoth, ne busulljatok. Mikor az ábrázattyon  
kát sekered, merő áriatlanságnak tetpezeli; pe-  
dig; pedig bármely bőrebe öltözködő rávaf rokák-  
Johalga patok, a hallgatok kemény parantolató,  
mat; ha álmodok, rephel fogzóló lemi, e-képen a  
bértele: az eb kergető. Fájjal törösöket úgy megtar,  
kísom, hogy a farka vágáné tarka, barkafok,  
nyója sem lép sarkább, mint a ii börtöl. Mert már  
olly megátalkodott vőpeli, úgy meg rögzön bemetek  
a gonoszág, hogy ha val valóval nem fruktál,  
nak, mint a hivalyok, meg vem emlékertele  
kötés végükül, korbászala pülcseu hemzettég,

soha nem lép a hasatok lágyabb emél a vriszostornal  
/ it megvág egyet a kobátesal. Ne gar ember érde?  
/y fizesnel amali, ki az urát olyba tartja ---  
Pravaimra vigyázzatok. Ma pülcseu napját tar,  
tom, sok ur vendégem lépnel.

Polga. / suttombaf. / Magunknak vintu mit emi.

Vojaszi. / De azért kinnél a veder vagyán, vintu meg  
vintu a kondérokát.

Polga. / Mi kapna völiom valamennyi van mind kikas.

Vojaszi. / Hadd legyen ne gonoch vele ha kikas is val  
te töltés meg. /e je díj avval a fejszével egy vigyázz,  
hogy a konyhan klegéni fa legyen, mert kükömben  
meg fejsze fokazlak

Polga. / De hogy vágható fá evel a fejszével? a  
mehjeg vize sem fogja el olyan rompa.

Vojaszi. / Hadd meg köpönitöm én a hasaron.

Polga. / Nem köpönitő ő az én hasam; v-arutan mit  
vágjal vele? mikor egy darabfa fints a fa vagon.

Vojaszi. / Ha nincs is evel te vágjal, mert máskéj meg  
vágjal én.

Polga. / Tegnap is a pomszredbul kelleres lopnom egy,  
ne hany fat.

Vojaszi. / No azt jól vtelekued ma is lofhacol.

Borfalv. / suttombaf. / Hadd Deri? e vögya a teselé,  
dix jóra sanisani.

Deri. / Borfalvocihoz. / Ne vöndatd azt, ilyen a mofani  
praktika, ha nincs ott kotozar a hol van.

Vojaszi. / Nehez pedig azt garansolom: niptak legyen  
nel a probale egy jövöskát, egy jökállotskát ne lapak,

mert ki porozom a hatádot.  
Polga. Ugy te seprőt vegyen az ur, mert a ujjammal  
nem seprerhetem.  
Vojási. Ha seprő nélkül nem tudol seprerem meg vag-  
ja a kobátsal. Ladd én seprő nélkül meg tudlak se-  
perni.  
Polga. Add kérembe a kobátsot uram, én is tudok úgy  
seperni.  
Vojási. Se pedig a pitalnok lepel; kes, villa, kulány  
fogarto.  
Dotfalvai. J. Suttombaf. Jgaran nints néked fogarto.  
Vojási. A poharab úgy fénylenek mint a tükör?  
Polga. Ne jussegy lefe a késchet úgy meg ispititani,  
mert a vradamind meg ette; azután a villal jó  
harab iörttek.  
Vojási. No iörttek leprub a te kereid-is. Neked  
pedig a pinzere lefe gondod, hadd otromba.  
Polga. Hallom uram.  
Vojási. Ugy vigyázz a boromra, mint a fenev vilá-  
gára.  
Polga. De hiszen uram csak bírd veam, tudok én a  
borral bánni.  
Vojási. Ha a palatokra mutatok, hore a közön,  
deges tórbul, ha pedig a poharra, a mázslásból,  
mert ugyan meg abritsogallak.  
Polga. Meg evelékpen. -- De magamra is les gon-  
dom.  
Vojási. És isah egy sepre iszjal, a nyakad tsigá,  
jan huzom ki a gégédet.  
Polga. Hiszen uram a gyomtato lonak sem szoktal be,  
kötmi a száját. Azomban ne jeltsd iöttem, mert én

a szamban sem szenvedhetem meg a bort.  
Vojási. Ha meg szenveded, majd szenved az alfele-  
is. No ki adlam a parantsolatot.  
Polga. Suttombaf. in kabb a lelkes attad volna ki  
Vojási. Jaharogyatoh dolgaisokra. En a piatram  
megyelo se pedig gyermek a vendigek orfzene nye  
körüli egeréfe, a kinél pénzt sajdítak, vage meg  
nekem, hogy az Vojára ki hijsam, és úgy az ete-  
nek arát megvejem rajta, a többit már tudod.  
Gyermek. Jobban tudom a piatyánknál, vagy a  
tiz parantsolatnál.  
Vojási. No si mennyeteh dolgotokru? elmennel  
a polgák. Jgaran mondom, hogy valammi vagyom  
mind a Vojából nyertem. Elbet rugolodnak elle,  
nem az emberék, hogy hamisban Vojároki isalom  
öket, hogy se jötenem, se lelkeim nints. Se én am  
val annyit gondolok, mint a tavalyi hóval. Deig  
az azon, hogy pénzt nyerek ravaszságom mellett;  
a jelenle lelki ismeretük vesztven engem gaz-  
dagitnak. A Sükmarkovi Böt is derekha san  
meg nyeggettem, ha ma kinem válya a rálogat,  
elhiszem a Gyerevinket

### Harmadik Hímenetel.

Peti, Dotfalvai, Vojási, Gyermek.

Peti. Hallod Dotfalvai mit beszél?

Dotfalv. Hallom mind a két sütemre.

Peti. Mit javasolaj mi ebből legyen.

Dotfalv. Semmit sem bafily, régen jós a kastunk  
mi egymásnak, majd basulokén helyettes is, helye-  
temis. Meg abrakolom én ötet neve napjára, de elväsik  
a fogak benne.

Vojtási Múlt az idő, a piatara köl memem. ---  
Menny előre gyermek.

Peti. Paj elmegy hid vissza.

Botfalv. Majd meg szólom. Vojtási Uram egy sóra.

Vojtási. Elkestem, vietnem köll.

Botfalv. Hej ma sületet Vojtási uram, egy sóra,  
tekerés vissza, valamit akarunk monlani.

Vojtási. Mi dolog ez? ki akadályoztatja az ú,  
tamot?

Peti. A hi tóged meg boldogított.

Vojtási. Meg holt a gyermek, oda van a komajg.

Botfalv. Hiszen hetyken, petykén bejél ő kegyelme  
mint ha el adta volna szuráját: Mi is voltunk két  
két pénzel a vásárban.

Vojtási. Alkalmatlan vagy (mésfelé indul) előre  
gyermek.

Peti. Menny dejbe Botfalvai.

Botfalv. Kettő vagyunk álljunk meg az úttját.

Vojtási. Mitfoda garázd emberkezek?

Botfalv. Am him király fia kis Miklós, nekem  
is tsak kettő az orrós lika, mint nekem, talán  
nem szabad velen monlani.

Vojtási. Prof nem érkestem reá.

Peti. Keves vendéged voltam én valaha.

Vojtási. Voltam semmit sem ad a zsidó. A mi volt  
elmula, s talán ebbe fordult, kalmár rit nem fon.  
tollja.

Botfalv. Hapnovas akarjuk am.

Vojtási. Hapnomat-e?

Peti. Azt ugyan.

Vojtási. Hapnomert, pokolba is elmegyek.

Botfalv. Oda var a Lucifer uronnara.

Vojtási. (vifra tér.) No hat mi kell nekem, te ra,  
vagy roka?

Botfalv. Nagy algyon meg az Pien, a mind mi ki,  
vannunk.

Vojtási. Nos mind van kend szuk markosi Le,  
ki uram?

Botfalv. Vigan van, mind kineha hara eg.

Vojtási. Könnyörülnek rajtad, ha könnyörületépe,  
jel a trelédemet eltarthatnam.

Botfalv. Tudodé Vojtási, mit akarunk?

Vojtási. Tudom igen is, hogy engemes felakapra,  
nek.

Botfalv. Ars is, de más is akarunk. Hallgatjak  
kerlete.

Vojtási. Hallom, de tsak rövideden, ha mit a,  
Kagf mert vietos dolgom van.

Botfalv. Szegenti szegeny, hogy ki nem váltthat,  
tya az kalogat.

Vojtási. Szegyenlesével ugyan ki nem válttya,  
ha tsak pékét nem ad.

Botfalv. Az am a bekenyoje, a kunya is husz  
veme magának, ha penze volna, de a lapos  
guta meg ütötte az er szenyét.

Vojtási. Még penze van az Attyának.

Botfalv. Ott az eb a pap vettyen, szabad a pra,  
tak, de nem a jalatuk.

Vojtási. Més nem egerépe az erpémnye körül, lozott volna?

Borsaló. Ejnye, jövevények hát még lojassza tanítod?

Vojtási. Igra igen is, ha más meggya nincs.

Dei. En szíjketnek valamit az atyámtól? a ki úgy  
örzi a pénzt, mint a sas a fiút.

Borsaló. Aztán egy nerr szemem köze, hogy nagyobb  
emél a fiii tisztelést, a káprózást kontznál.

Vojtási. Vagy egy. No hát avval a tisztelést valaha  
ki a zálogát, ha lehet.

Dei. Bineu könnyebb, mint a nyomorultból tífuszi.

Borsaló. Több vett pikrával a barát patka, mint sem  
emék az atya egy kongót.

Vojtási. Bizzen nem minden ember uttya kerjen köl-  
vön valakiú.

Dei. A kölsvönnek még a neve is oda sepest.

Borsaló. Hogy hát se neki kölsvön.

Vojtási. En é? ki találta mind Dalai paj a vetőse,  
nyet.

Borsaló. Ha emek nem akar adni, egy az én szakal,  
lamra.

Vojtási. Jgen szabat szakallad van, még nem ettem  
kötő gombát.

Borsaló. Bizony okos gombát sem fogat ettél te.

Dei. Hát csak nem könyörühte rajtam?

Vojtási. Nem bí én, hiába jövevények, ha csak ara,  
nyoktal nem sorsantodol!

Borsaló. Nelekedd meg kerlek, el ne add a zálogát.

Ha emek nem hiszel, hágy nekem, két három nap  
alatt, ha minyárt pokolból veszem is, te sepeim azt  
a pénzt.

Vojtási. De neked hiányok én?

Borsaló. Miért nem?

Vojtási. Mert ha neked hiány, amyi sevelek se,  
mint ha este birnam a haját, vagy farkasra a bárányt.

Borsaló. Bizony csak amyi becsülem van nálad,  
mint se neked nállam.

Dei. Hát így halálod meg velem vett jó sötéménye,  
imet?

Vojtási. Elmúlt éjszónék nem kell köjonyeg. De mit  
akarsz?

Dei. Leg alább kerlek, hat nagy Várakozza ne  
add el a zálogomat, i ne gyalaia meg.

Vojtási. Jó fiúval légy, hat holnapot is megvirok.

Dei. De valán csak megfállok?

Vojtási. Keserűt közfállok, sőt még többet mondok.

Dei. Ugyan mit?

Vojtási. Meg nyugodhat se siveben, mert már elsem  
adom a zálogodat.

Dei. O! el nem hiszem. Borsalvai, nem magavirta,  
te csak az én jó alaromat?

Borsaló. Mi nem Isteneu hogy imágyam, magavir-  
tallya fel a nagy kombat. Perfotter Amán palon-  
tajára.

Vojtási. Nizet okos, hogy halálomat kívánod.

Borsaló. Az igaz, hogy se jobban meg bannad az én  
halálomat, mint én a tiedet.

Vojtási. Miért?

Borsaló. Az én tud-e, ha én meg halok az egész  
városban nem lesz nagyobb gar ember halálnál, meg  
még is kettőn vágynak.

Vojas: Azt tudom, ha nem mondod is, mert mind a ketten egy hurron pendültünk.

Levi: Ugyan mond meg igazán, el nem adod a zálogomat?

Botfalv: Isten-égerőnch töhen a szem.

Vojas: Nem adom nem, hányfor alarod, hogy mar, gyam?

Botfalv: Ej ugy áll a szád, mint nékem, mikor hazadok.

Vojas: No igazán mondom, hogy el nem adom, mert már el is köttem.

Levi: Saj mit hallol szelle?

Botfalv: Hogy a zálogodat eladta.

Levi: Egyszerűen meg.

Botfalvai: Kár volna nekem veptegetni a fat, mikab akus, tyálh egyel meg.

Levi: Hogy mered azt velekedni, te átkozott?

Vojas: Tégy roha, ha bánod, nekem ugy tetpett, hogy eladgyam.

Levi: Nem de azt fogastad hogy elnem adod?

Vojas: Ember fogad fogadást, eb a ki meg állja.

Levi: De ez az igazság, te látrok orgazdaja?

Vojas: En látok vagyok, de van pénzem, te igaznak tartod magadot, s egy la pénzre simt.

Levi: Hol vagyok Botfalvai, állj ide balyra, terhel, hujh meg fidalakkal ezt a paderjan nevelke, deis gaz ember.

Botfalv: Özve veszen hajdina, minaj vistikával,

társul híja a triberet. fivespen meg velekedpen, bízream a dolgod. Te állj jobbra, en kezdem a notat, te kontrallyj. in hörül vespih Vojasit f.

Vojas: De be ityeniénel juhaj katyalnalé

Botfalv: Várj majd meg tanitlak embertégre, te ortrátlan!

Vojas: Hat arutan. Botfalvai: te pentelen. Vojas: Magy vagyok. Botfalv: Te kaptzam joltya. Vojas: A vagyok. Botfalvai: Te jstensiul elpartula, sar,

kany tejen nevelkedett gar féreg. Vojas: Jgarat monasz. Botfalv: Te tuisma szar taku gafus.

Vojas: Pol monogya ker. Botfalv: Te magy lagon hirott, natragulyan nevelkedett karabiny oru!

Vojas: No meg iobbet! Botfalv: Te vilaj dsufja.

Vojas: Jol tudom en azt. Botfalv: Te Quifer ono,

Kaja. Vojas: Azt már rogen hallottam. Levi: Te kentel zontó!

Vojas: A pombatot is teud hozta. Botfalv: Te rakony potte, Kalafinta gödény totku, welefeni.

Vojas: Mar ez mind régi. Botfalv: Te dipno papitor. Vojas: Az

apam is a vol. Levi: Te tolvaj. Vojas: A tolvaj, kajsag gardagit. Botfalv: Akapszofava valo.

Vojas: Azt ha nem mondod is tudom. Botfalv: Te ember valo!

Levi: Hamis lekki. Botfalv: Te város bikaja!

Levi: Te ki isapni valo. Botfalv: Te kollote eledete. Vojas: Egnye akar misoda

puszta fahiba be itleniell kantoronak. Levi: Meg verted az atyaidot, es anyaidot.

Vojas: Meg bíz en meg isöttem mikab, hogy sem emi kolle, stett volna nekik szvi. Larral mit krettem?

Dótfal. Készen bír az otrája emeli, nem fogja a  
fogókat, ha csak egy fuskodó bottal oldalán körözt  
jól meg nem rakják.

Vojási. No varé meg valami hatra?

Dótfal. Hat nem fejeztem, te bagarin otrájú?

Vojási. Egy szikrát sem. De ambar' ugy meg  
bessültetek, ha csak a nyeresi elnem korra a  
ki rendel napra a pénzt, mellyel tartozik, talán  
csak eljáratok tisztámba.

Beti. Mi a te tized?

Vojási. Az, hogy ha te több pénzt hozolam ak  
adott hieemét meg fejeztem az én tisztaságom, mert  
a hit-pegés nélkül mostani világban élni, csak  
amíg él, mind sebben a hóhátán hallgat tá,  
kardani.

Dótfal. Csak ugy fordítja a hitét, mint a gun  
nyas a kását.

Vojási. Már mondottam, pénz nélkül se lehet  
nyí káprót tétel, mint ha szappannal szede  
tseint magad. Ez az utolsó végzetem, elhordha  
tov sator jüat. elakar memi.

Beti. Hat csak elmeir?

Vojási. Sok dolgom van. -- elöre gyermek. elmegy.

Dótfal. Még én több, -- nagyobb dolgot szeretek, ne  
bravully -- uram! horgos ragatok én ezzel a gaz  
emberrel ma, ha a taligám kerete nem tönk. Ugy  
meg koppantom ötöt, mind a verebet. Ha nem te  
most engemet sejev.

Beti. Mi parantsoloz?

Dótfal. Dótfalnak a vürad oszromlani akarom, én  
te pedig sükvigev lépem, egy okos, ábrók, hamis,  
talán, szemfény veptő, hozram fogható legyen,  
ki parantsolatomat almodorva is végbe viheti.

Beti. Mit eszelek pöl veke.

Dótfal. Már az, arén gondom, te abban a fejedex  
neton, meg tudod idódd talamogy a hóhát mon  
dottan. Ha nem jól tekint a szemei szőre, mest  
erex közül jöttyegetett esikó a hiv ember.

Beti. Japartállam nem egyper.

Dótfal. No csak lodilly, vezessd ide azt az embert  
mentül hamarabb.

Beti. El megyek tehát, ha ugy akarod.

Negyedik Kimenetel  
Dótfalvai.

El ment. Már most mit csinálod Dótfalvai?  
Jól bíratattad az uradot, mind katoná a lovát.  
Hol veszed, vagy hol keresed jól azt, amit igér  
tel? Holott azt sem tudod, mellyik végél fogu  
jad a botnaki. Ha pénzen volna, könnyen ki  
hozhatnám a szőlőt, de köztök kutya vagyok.  
Köztök reméni de senkinél jinto hitelen, elvep  
tettem minden hitemet, mind a lotópusó exigény.  
Már most hovan keresszem a vapnat főni, -- mi fe  
te bódába, vagy hol végzetem nem tudom. Elkar  
akart a farka, de nem bírja a farka; ember köll

iti a gátsa. Inkább könnyebb valamit megígérni, mint  
sem meg tartani. De hiszen másképp, vagy urak,  
naik szokása sokat ígérni, sem midem adni --  
Mind azon által Dotsfalvai gazsi ember vagy te a tal,  
padon, eddig sok embereket újat tustál kur,  
ni, - mindenkor a tied volt: a vivat. Valamint  
a Poéta, midőn versket akar írni, azt is hi gonu  
dolgya, - ki keresi, a mi soha sem volt, nints,  
nem is lep, merő költeményt igazságnal pine  
alatt adgya föl az embereket: Ugy fogok én is  
tselekedni, is poéta leprek, és azt a pénzt,  
mely talán még a Selmetri bányaéba vagyon,  
ki avom ma valahonnan. Az öreg Szükmarko,  
vité akartam hallomba keríteni, de nem tudom,  
hogyan fragolva meg vidda orrával akaratomat.  
Már most csak hazdovom, mint a dunába haló  
ember. De de amott kullog a vén tsaup. Votzon,  
dával, akat mikent jörsül a kotzka ebből a vén  
Zatskóbül vessem én ki azokat az aranyakat,  
mellyeket az uramnak adok. Most is meg hár  
dom magamod, hogy a bepusgyeket kivehessem.

### ötödik Kimenetel

Szükmarkosi, Tuló. Lotsonda Dotsfalvai.

Szükmarkosi. Ha a pártysokból bírt választani,  
nénaik, leg többen az én fiamra voksolnának. Hal  
hozatom, hogy a Vojavindl, kanyát, oráját, pénzt  
lejtendé itette a gaz gyermek, de majd elevenére hagok.

Dotsfalvai. J. Szuomba. No oda van a neményiség, meg  
akart a tengelyem, amely ezüst bányaéba akartam  
kotorárm, be vágta. Az utyat hozzá nem fehetek.

Lotsonda. Ha én rajtam állana egy új egyig  
föl ahaptatnam a ragalmarokat, mint pedig azo,  
kat, hül az ilyeneket halgatóyál. Amarokat  
nyelveken, erket pedig jülökön fogva. Val igaz  
az, a rop nyelv bika alá is bot, ut tehet. Hétán  
sem igaz az, a mit a fiadrul hazudnak, a petse,  
nyemek mindenkor nagyobb a füstye magánál.  
De ha szinte igaz volna is, mostani világba se  
nem tudna, de nem nyág, ha az ifju jagyriki,  
azért Cavallér.

Szükmarko. Ugy ám, ha nyerse, de sejt.

Lotsonda. Ugy ám ha a kontrát meg epi, levit is  
körpentse, merengy mérük a jonsját. Valahinél  
vali köll sejteln. Ma sejt, holnap nyer.

Dotsfalvai. J. Szuomba. Ugyan meg tolia a keretekem.  
Szükmarko. Talán nem abarom én azt hog jadrón.

Lotsonda. De azt hiába nem abarod. Vért tartom  
magad sem volnál jobb, ha már a jól jmelk elu  
nem éri volna. Ján jánbor adyának köll lenni,  
a ki jobb fia akar nevelni, mint maga.

Dotsfalvai. J. Szuomba. A kutyának csak eb a köllbe.

Lotsonda. Nemem a köllbe, bizony magad is meg  
máidat bírtad, horka lániál a kárttyábot azent  
se tudál, hogy a fia ajjára vinn.

Dotsfalvai. De lát, hogy ennek a Lotsondának aintd  
fia, mert ugyan sejea fel tudná ölel nevelni.

Szükmarko. Ki bejél isen, mint ha a Dotsfalvaimak  
szavat hallanám, az rontotta meg a fiamod, a  
vols mepere minden ropba, de meg leigarsatom.

Lovsonda. No már ez bolondság, olly hamar haragud,  
ni. Nem kell hirtelenkedni, lapos járj tovább. <sup>És</sup>  
még jóval mind ki veheted belőle, ha igaz a mit  
beszélnek a fiad felől. A usendes, és erős fia a  
nyomorúságot feleiben meg könnyebbíti.

Írlemez. Szavadot fogadom. Dótfalvai jelle mindul.

Dótfalv. Teléd jönnék Dótfalvai, kérszéd magad-  
dal --- Gyöbben az uramat idoverlen, a mit illik,  
azután leszondal.

Írlemez. Horosé Jusen Gyarvi, mit csinál?

Dótfalv. Egy állók is mi.

Írlemez. Kérd Lovsonda, melly mérést szemből  
állott, mint ha ivolna a kis bűr.

Lovsonda. De lárom ugy néz szemedben, mint ha  
főz hágon vorna az uborka fars.

Dótfalv. Mit az, hogy a szolgál, a ki semmi ropba  
nem érzi magát, kevélykedgjen, fő képpen a maga  
ura előtt.

Írlemez. Valamit kérdelek tőled Dótfalvai, ha  
megmondod, a mit én tőled megírnék hallosam.

Dótfalv. Nem mondom birén.

Írlemez. Nem-e?

Dótfalv. A mi lepkna mondom mikor soha sem hiszed  
el, a mit mondal?

Lovsonda. Írlemezosi, le se jöl e ma tegeed szo-  
val, ugy gondols meg, hogy nem Dótfalvával, hanem  
személyeset beszélte.

Dótfalv. De lárom, csak ugy van ez, már csak annyira

beszél, mint a szemén keverő rongyos bőrszál.  
Mint róbb hűlelem nállad, mint ebnek a konyhá-  
ban. Tudom, tudom azt kívánod, hogy soha legye el,  
és többlet meg vessepsél de wakt azért is jól fo-  
gom magamat viselni, mert lárom hogy igen vá-  
lik fegyver az alfelemre.

Írlemez. No ne, halgasd csak egy kicsit, hogy a mit  
aharok, mea mondásam.

Dótfalv. Hallgatok, halgatok, ámbar haragpom read.

Írlemez. Mit? te szolgál uradna haragod?

Dótfalv. Iri tudalod? ritka szolgál, a ki urádnem  
haragudni?

Írlemez. It mint velem csare, máskéj gondolkodok  
te engemet meg adogatni, hogy sem én irandókor,  
tám tégedet meg adogatni. Kerülöm kell a vermes  
retat.

Lovsonda. Mit gondolsz? valóban méltan haragpisz na-  
ad, mikor semmit sem hiszel neki. It keraknak  
hitelessége is nagyon rontya a szolgálai hívséget,  
mert nemet kevesebbet hisznek az urak, althor  
a szolgálak amál nagyobb ravaszsággal, és fortélyal  
érek, s- althor is allyak meg urakat, mivon ezek  
elkiesik magokkal, hogy meg nem szólattathatli.

Dótfalv. Ugyan jól tudod a szolgálak természetét,  
talan se is szolgál voltál valaha?

Írlemez. Ugyan az el, csak meg ne haragpon,  
sini fogom én haragomat, hogy ne haradon. De te e

Dótfalvai mit felel?

Dótfalv. Kérdezi olly igazán megjelölök hogy ne

Írlemez. Tehát vigyázz s- ért arigeretidet társ  
meg. Gyax-e hogy a fiam jötekkra attá magad.

Dorjalo. De hogy igaz, amigira van az igazságtól,  
mind ide az öreg oldal, már két hete, hogy kását  
sem látott.

Külmár. Hát az igaz-e hogy a Kariggyás, és ocaját be,  
zálogította.

Dorjalo. Huttombaj. Talán a Lucifer sugta meg ne ki.

Külmár. No mond meg igaz-e?

Dorjalo. Mi igazság kéme igaz bír az.

Külmár. Hát igaz-e hogy te en tölem tíz aranyat ki  
akarsz csinálni?

Dorjalo. Ennek ördöge van.

Külmár. Huj!

Dorjalo. Azt tud arután mondom meg.

Külmár. Hát ez a hisseig?

Dorjalo. Te fiad meg elögről az én hisseigemmel.

Külmár. Mert nem mondtad ezt nékem?

Dorjalo. Azt mert jőh sem voham hisseig,  
nem is akarok lenni. Az után nem akartam  
új modit a városba hozni, s a polgárot urra  
tanítani, hogy minden rotyogólas szokna, be  
mozogyanál.

Külmár. Gyere tájantó fára való, hát t'f'k' úgy?

Dorjalo. Igazat mondom ne haragudj.

Külmár. Huj, huj!

Dorjalo. Bende egy te uram, mert igazán meg val,  
lóm, mert nem mondtam meg hogy volt az a fiad.

Külmár. Miert?

Dorjalo. Mert a fiad, ki is nékem szinte úgy uram,

mint ez, hát el kérték volna a varkomat, ha  
meg mondtam volna.

Külmár. Hát azt nem tudod, hogy kúnya lakni,  
be foglak énekelni, ha el tagadod, én meg  
tudom?

Dorjalo. Jón igen is jól tudtam.

Külmár. Jekad mélt nem mondoman meg?

Dorjalo. Mert a fiadul nem követkeendő vepre,  
delem közel volt horram te töled nem sokat  
tartottam.

Külmár. Nem-e no meg tájantó gar ember?

Dorjalo. Nem barom, jól prókattatás bírón et a  
váparához.

Külmár. Jól hogy előre meg tudtam. De már  
mit csinállok, mert én tölem ugyan, egy bap,  
hát sem nyertek, azon kívül mungyárt ki his,  
kettetem, hogy senki kölcsön ne adgyon.

Dorjalo. Enigedig azért tud egyfőre sem isom,  
falba a fejemet, sem minnák nem könyörgök,  
meg te elfe, mert ez töled nyereb.

Külmár. En tölem?

Dorjalo. Ugy gondok, hogy nem a more-vajdatul.

Külmár. Hurd ki a két penemet, ha egy kengor adok.

Dorjalo. Adok, azért előre intlek én a kedgyel tölem.

Dorjalo. Nagy fába vágod a fejszedet.

Dorjalo. Rogen meg almottam én azt.

Külmár. Hát ha nem adok?

Dorjalo. Is vártad ki a bírónet. De hát ha adok?

Külmár. Ember ne legyél akkor, ha szabadon el ne  
hordajalak.

Dorjalo. Meg emlé'kerrel tájantórol, előre intlek

örökösödgyel ittem. Jme evvel a Székmarku kezéddel  
tir aranyat le öfjöl ma nekem.

Lorsonda. Isak akkor hiszem, mikor lássom.

Borsala. Akar-e hogy még tölket mondgyak, a min  
még jobban fogrothi esudalkozni.

Lorsonda. Ötöt meg fogom hallani.

Borsala. Minel elöne Székmarkosi urammal has,  
holott, más kartot végre el.

Székmar. Vallyon miszodást?

Borsala. Vojias-mak végig, huzom a paján a mézes  
madragot, a fiad zálogat ki váltom esveléig mind a kettő  
meg lefű.

Székmar. Éso ha azt meg velekped, diadalmasabb  
lepek nagy sándornal. De ha végbe nem viszed, kem de  
meg érdemled, hogy kalodába záratgassalak?

Borsala. Ki inkább fegeztet az udvar kapuján,  
mind a bagolyt foktál, ha végbe nem viszem. De ha  
meg lefű, adol akkor tiz aranyat?

Lorsonda. Kár az is igérhetz: mert abból csak an,  
nyí lefű, mind a Debretzenyi Samu madragból.

Borsala. De hallod gupit a igéresert, egyet Jim lefűt, ha  
csak meg nem adgya.

Székmar. De Lorsonda: tudod mi jussom esembe?  
hat ha öh öfve püstedh a savót Vojiasival, hogy  
savaságokkal körül vegyenek, s így szajtolkassza,  
nagy ki ölelem valami pénzrel?

Borsala. En püstem öfve a savót Vojiasival? avd  
agiz, zar, bizony, fittyel? a savót tabamat sem  
körül nem hordá. Nem vagyok én két udvar eke.

Székmar. No no! hiszen majd meg válék, hány resak,  
kal tellék.

Borsala. Sör inkább, Székmarkosi, ha mi öfve pü,  
vetkezünk, vagy ha valami kor tanas kortunk  
e doloz felül, vagy egy pöt ejtettünk, valamint a  
köznyben sürin öfve a nyomatni a betűket,  
olgy sürin püddaltagy öfve a tefemet püffa tö,  
vissel.

Székmar. Pro csak ha tetszik, induly az utba.

Borsala. Lorsonda uram, kérem kedet, elne menyen  
valahová, még vége nem lefű a hisperianak.

Lorsonda. En ugyan a püftüde püddé kortam, de  
csak meg vártam a végét.

Borsala. Emberséged ember vagy. Majd látol for,  
go feleket.

Lorsonda. Ötöt meg fogom látni, mit fogsz kókolni  
a savaság méhellyében, és ha ez meg nem akar,  
ja adni az igert tiz aranyat inkább én adom meg.

Székmar. En el nem tagadom.

Borsala. Spert bizony ha meg nem adod, mind en ut,  
tába ki ki állom, hogy nem vagy embere savas,  
naki. -- Most horgolok el innen látortatókat,  
hagy szövekellyem le a vadászt hallomál.

Székmar. No csak el menek.

Borsala. De ez athon legyen.

Székmar. Jól van, jól.

Lorsonda. En meg a piatra megyek.

Borsala. Esten püftével ballagjon kensel. Most en  
a 2 elmom méhellyébe megyek, isamol vetek az epen,  
mel, és mindent forto tyómat jó glidába állsom ---  
Si azomba egy püftül mulasztok.

Második Végzés.  
Első Kimenetel,  
Börfalvai.

Ugyan jól kétem én ma föl, mindenek felem izere jly,  
hal, minden találmaijom alkalmatos helyes minden  
eszem gondolatja, mind miben kételkedzék, is-  
mirel féljek. a honlobud megüi. In a vó tartó  
ni, nem megyek föl a kombszédba; nagy bolondvág  
is, mástul kérem felemat, ha magadnak lovad  
van, vagy dolgodat egy bolond vagdára bízni, ha  
magad végerbeid. -- itzent Börfalvai, ha a gu,  
Salyra üliet, ugy pergesd az orvós hogy jó honok,  
mongyanak, már kettős, harmas ravaszgot, s-hitét,  
kénvéget állítottam a mellyem bástyájára, akat két  
meg üskörhetel ellenvegemmel: Dixok fortélyos  
savaszsigomnak vátraiban, hogy kémyen át,  
köt ugratok az úram ellenvegemel. Hozz ízem  
mérték láttára ertx az ifiaknak közönvéges el,  
kénvéget küri, való ragadó hise fogat kérek,  
re való Vojivisit abarom ki Vostárm: tsak,  
vigyáratok, mert bírat a szentse, mind gyart  
el kérdem aszromlani a várát, máz a forpoko,  
kat mind el küldött em. Nagy erőre egyen men  
lett sükhégem, mert én magam hatona is,  
tígt is, kommandant is, páttantjus is lepek.  
Jok er egy kére, de ki tollik sölém, mert jó  
vendbe van a pénzám. Itxuban ha a Vojivisit  
meg veszem, a tsalárd sig regementei, az öreg

Stükmarkofi vára alá rendelen, a nyert me,  
kat magam, és társaim közi feloptom, hogy  
isméjen meg az egész világ, ki kéhene alate  
voptam. Meg mutatam azt, hogy én derek  
vitéz hatona vagyok. -- De dejjaj a most egy  
valóságos hatona jön, hat ha meg hallotta,  
s-reám támad ugyan meg fenyegetem a sus,  
kammal, inkább csak meg küzöm itt maga,  
mot, talán maga szaván fogom meg a hatist.

Második Kimenetel  
Lépesi. Börfalvai.

Lépesi. Ez lép az útra, mellyben igazsággal az ú,  
ram, a mind sajdítom. Éri mondotta, hogy harmadik  
hár, az ebel kapujától, a hol Vojivisit lakik, a dinel  
ert a penx, és levelet küldötte. Bár csak valatin,  
re akadnék, ki bizonyosan meg mondhatná, ha itt  
lakik ő kelme eb hengyi uram?

Börfal. Jött, tsitt: az én emberem ez, ha a perem  
se elnem hágy, újra köl az eszemet jönderteni,  
új fortélyt két ki kóhobni, mert minden tándesó,  
mat föl forgatta. De ugyan meg vendéglém én ezt  
a lényet követel.

Lépesi. Majd isen köztogtatom az ajtot, valán ki  
jön valaki.

Börfal. Majd meg köztogtalak én, ne busulj. Mi,  
nem agad tsihálhatta ezt az ajtot. Ki lova fia  
vagy? vagy mit akarsz?

Lépesi: Talán te vagy Vojvái?

Dorjalo: En wak vitre Vojvái vagyok.

Lépesi: Igen okosan beszélés, nem értem.

Dorjalo: Mit teherel én róla, ha tökéletlenül a fejedet. Valahánykor nincs ide háza, az usam, réam birra a házat.

Lépesi: Jehát szék kapus vagy te?

Dorjalo: Mitjoda? ugy nére a szemembe, hogy én a ka. pusral is parancsolok.

Lépesi: Ur vagy-e vagy szolgál?

Dorjalo: Szolga mikor szolgálok, és mikor parancsolok, de most szolgálásban vagyok.

Lépesi: Kár is volna számra a bársony nyereg, a kard sem áll az uraságra.

Dorjalo: De lácom, séged urral ismeresse az én, de de, gémö köleségek ellettem ari.

Lépesi: J. suttomb. Nem sejtik nekem ez az ember, az, vagy róka ez.

Dorjalo: J. suttomb. J. illő vajam lepre ma nekem, ki, kalapácsok ma belőle egynekény ifalandságot.

Lépesi: Mit kúszogsz magadban, mint a nathás matska?

Dorjalo: Mit nézel réam, mint az Esterzami róka? te vagy-e a Nyerevirek embere? a ki tölörli kar, mint aranyon egy erűp kalancs, is ~~stát~~ meg alkudott, hup aranyat már előre le ten, tízet még tartozik.

Lépesi: En vagyok: de látál valahol engemet ez előre, mert ebbe a vársba életemben nem voltam.

Dorjalo: En ségedet ugyan jobba sem láttalak.

Lépesi: Hát hogyan tudod, a mitket mondottál?

Dorjalo: Hogy ne tudnam, mikor én vagyok a dice, és Vojvái uramnak belső tanácsosa. De még az is tudom, hogy ma költözni volnánk üldeni a fiz aranyat, még sem küldött meg.

Lépesi: De bizony meg küldött.

Dorjalo: Talán te hoztad el?

Lépesi: En.

Dorjalo: Hát hol van?

Lépesi: J. nálam.

Dorjalo: Jehát tsak add ide, mind egy, akas nekem, akar az uramnak add.

Lépesi: De nálam nem egy.

Dorjalo: Nekem bizonyított adhatod, én vagyok Vojváiinak szám adója, én fedembe a pénzt, én fizetlek, én adok a kinek költ.

Lépesi: En avval nem gondolok, ha Erantzia ki, rálvane szám adója vagy is, de a te kezébe egy fillert sem adok.

Dorjalo: Talán nincs annyi emberfelem nálad?

Lépesi: Mit teherel én róla, ha nincs te vagy az ~~ok~~, nem én.

Dorjalo: Ha séged a kert alatt találtam, a vallyóba kerépretek, én sem vagyok kégedi bínyár fattya, de rék kirialis nem is embereket gyermeke vagyok.

Lépesi: De lácom, az én megjöttél Vojváihoz korpa thivelynek. Pány lovat megjött az agád életében?

Dorjalo: Pány ebett vert agyon az agád életében. De ne snyelegg, add ide a pénzt, meg les fizetve.

mind ha magad adata volna Vajtasí uramnak.  
Léjesi. Dátorságossabb helye vagy-on a zsebembe.  
Dorpató. Nézd valahol elvették, azt nyered vele.  
Léjesi. Ha neked adnam, minden bizonyal elvették.  
Dorpató. E nyé kutya pára, hogy mored sepregetni a  
hícsért mint ha nem értemyit kizott volna ve,  
am Vajtasí uram.  
Léjesi. Higy-ék el mások, én avval nem tartok.  
Dorpató. Mintha azt mondanád, hogy meg akasztaték.  
Léjesi. Bő inkább mint ha te mondanád, és én oly  
gyanúba volnék. De ha szabad tudni, mi a neved?  
Dorpató. Elkerdi.  
Léjesi. Kutyá monogya.  
Dorpató. Hátodé, az én nevemből tífjót ne irt, mert  
olyan szabok a nyakad köze, hogy minyárt le ejik  
a nád ágad.  
Léjesi. Ne haragudj, egy irtó nem embő ölést.  
hon van az urad? híj ki ha ide hara van, ha  
végzetem vele dolgom paporán.  
Dorpató. Hines itkon, oda ment iörvönkőni a kiró,  
höz, ha nem esak tedő te nálam a jénst, s ha jők  
kezre nem ahatod.  
Léjesi. Hátodé, nem azert birta veam ezt a jénst  
az uram hogy elvessék, ha nem hogy Vajtasínak  
adgyan a zálogért. Csakom, a híseg ráz, mivel nem  
szabó korra nyulnod. Mainah ugyan a kezébe nem  
adom, ha nem esak a Vajtasínak magának. Azon  
ba ha hara jön az urad, add oda neki ezt a le-  
velet: benne vagy-on a jégz, melyről meg tudgya

fej által köl elküldeni Nyertáinak a zálogot.  
Dorpató. Jól tudom én azt, ha nem mondod is. Ugy egye,  
zen meg az urad, Vajtasí urammal, hogy a ki al-  
tal maga kézet lebelben elfogja küldeni a jén-  
zel effise harra birta a zálogot.  
Léjesi. Miny igazat mondasz.  
Dorpató. Nem is sokram én haradon, gy ülötöm a haru-  
got, mint az öngöt.  
Léjesi. Mert bir ez is harugság, a mit mondasz. De  
nem yali add kezébe a levelet.  
Dorpató. Higy tveletkem. De mi a neved, hogy meg tud-  
gyam mondani az uramnak.  
Léjesi. Engemet Léjesinek híval.  
Dorpató. Léjesinek? hord el magadat innen, nem tet,  
szék a hepe. Ide ugyan a hársunkba be nem méz,  
mert meg a kezéhez ragasna valami.  
Léjesi. De elkerdi, tudod mire kerleli?  
Dorpató. De kerde. Tudom ha meg mondod.  
Léjesi. En egy kevése el megyek a vendég fogá,  
hoda a kapun kívül, akkor a vafag ven kanta  
Dorpató.  
Dorpató. No mit adasz?  
Léjesi. Tveletted meg azt a jöt ha hara jön az urad,  
híj el engemet.  
Dorpató. Hívepen meg tveletkem.  
Léjesi. Zen elfaradom az utba, majd egy kevése  
meg nyugod.  
Dorpató. Hóssan vetelekted. De azután ha értes  
megyél, minyárt eljőj.  
Léjesi. Előb ugyan valamit jöreteli magamnak.

mert harmad nappá hogy egyet nem laktam a hajamál.  
Pörfalv. Ha jeger eszöl, vifet ipol, lajuval takarod,  
Zöl, ne jely a hidegtöl.

Lépesi. Almos is vagyok.

Pörfalv. Ha jó lakot jeküj, te, jó be saba vörre, ke,  
rentvies lefel, ha meg i zrujfi.

Lépesi. Cloger iszadtam az itban. Pien horrad Akendi.

Pörfalv. No wakh erogy, is aluz, addeg, még utamán  
megy el.

### Harmadik Himenettel Pörfalvai.

El mehetp orra után a hová akarok és tsak akkor  
jőj vissza, mikor én érveid megyek, majd meg eszed  
a tiokai lenvén. No ugyan keremke jéköl ma  
a perentwe: iteginy Lépesi, lépekető vagyok én  
te nálad, mert a lépenre fogtalak, s engemet ma,  
gad ism valordal a tételgéstül iger utra vezet,  
tel. Joha alkalmatopálban nem lehetel a dolog,  
mind sem hogy ezt a levelet keremhen keritheten,  
mert ebben vagyok valamit abarok; ebben vagyom  
hinden ravaságom, minden tsaláravágom, hamij,  
ságom. It a penz, is az uram karogya, s-orája.  
Már ugyan minden fertélyos találmányaimat, gra,  
etikás álrokjágimbel jél elrendeltem, mellyel által  
elakartam ragadni. Vojnaisül az Kállogot, de már  
maga meg jöndom a köpönyegemet. De Csályon már  
hojfe velen frembe állati, lakar misoda köttv

Dak. lör rákos Dakalaureus, ha ti nem setem  
kereket a kerék rájáról, itt az orrom ni - Wakh  
Lapraoi a hazugság; hiijába monogyák a Rajok, hogy  
nem jó hazubni, ezt a profani világ nem hiszi,  
nem is tartja. Nem jó bizony, ha csakára hagu  
naki, ha okosvan nem tudsz vele élni, vagy ha ter,  
mőpet kerend töl jilko vagy, s-az hazudod, hogy  
a ravasz embetel, is az ebnek egy az orra, az épen  
nem vetele. Csakha Lépesimel igazat monottan  
votna, s nem hazudtam votna, hogy a Vajtási pol,  
gája vagyok, az igazság jél döntőre votna a pak  
szekesemel. De Joha presbitarok, miúli az idő:  
addég köll a vajat venni, még meleg. Mof én  
orvel a levéllel hármát jédel réa: az öreg Juh,  
markofmak ki rájoni mind a két szemet: a Vojn,  
tásmal egy láb-törő követ jöndirek eleibe. a  
Lépesimel ugyan be léperet, horpász kapuját.  
De imhol az uram, sem tudom hivél; it megvá,  
rom.

### Negyedik Himenettel Lépi, Kartyási, Pörfalvai.

Peni. Meg mondam Kartyási, mi jurdállya jire,  
met. Jédd el, ugy vagyok, mind a verembe esött jor,  
kas --- tudod már Kálsvigemet.

Kartyási. Tudom igen is, te már mofa mit alarj  
velen tfelekedni?

Peni. Jübol e' valamit a zálogon jétil?

Kártyási. Hallottam, hogy a kardos, és dárda.

Peti. Mi tagadja lenne, jól lehet szegényen.

Kártyási. Ha jó kézi, amak a bolondoknál.

Peti. Az inasom Dorsfalvai parancsolia, hogy vala, mi jó akari embert vezeték hozza.

Kártyási. En nem esik jó akari, hanem jó basár, tudis vagyok. De ki az a Dorsfalvai?

Peti. Egy túrxútl parancsot kaptam fortélyos em, ber, az megigérem, hogy a zálogomat akar hogy ki szállja Dorsfalvára.

Kártyási. Azon ne bírály, leker arról modot tan látni; ninte oly kemény kö szüllye melyet elnem lehetne főnni.

Dorsfalv. Majd meg állatom a kezdeteket!

Peti. Ki bejött itt?

Dorsfalv. Haja hujá hujá hujá! tegedez tegedet szüke, markos Peti akarlak, a ki Dorsfalvaimak gyakori, te ottal földortattad az üleped kinek én három, per három harminté három hazugsággal nyit örömet hozok ebbe a te petvétel ki papirbóká, bank.

Peti. Ez a Dorsfalvai, ha nem ismered őt Kártyási.

Kártyási. Ehye hohéi kölke, kámnya magát, mind a jing a gatyába.

Dorsfalv. Hogy parulak Peti.

Peti. En renéked parulak adgyakl minak a parolok.

Dorsfalv. Majd meg mondom arutan esak te adgy parul, lát. ad neki. Három féle örömet hozok, de kin lehet is megér, mert három napot sokat ke,

lepszemre keritettem, mind itt valamely petvél alatt. Mire meg az ed ugatta oszragán ne félj a rák jág, tul meg engem el látj.

Peti. Hne jert a bécsi letes embert hortam ide.

Dorsfalv. Ez hortas ide? hiszen magától sem bírod.

Peti. Akarsam mondani, ide vezettem.

Dorsfalv. Szak a máj turo, ha nem pap sajt. De ki, tudod a keme?

Peti. Kártyási uram.

Dorsfalv. Ugy-e? Jönn hortá Kártyási uram.

Kártyási. Jöjagy jönn Dorsfalvai, a ki félveger van ream, bátran parancsolj velem, ha mit akarsz, jövepen meg eslehettem.

Dorsfalv. Nem akarsz nagy alkalmatlansággokra len, hi.

Kártyási. Nekem semmi alkalmatlansággokra nem leszel, azért mond hi, ha mit akarsz. Dorsfalv le, del ez a kezede.

Dorsfalv. Lám én tudom meg sem kender. Njeresi egy karona jábat küldöbe Dorsfalvaimak, a láteá maradon tíz aramyal, hogy elvigye a zálogot, azt én fortélyosan körül setten, a mézes madzra, got végig hortam a szájan, s az árólba döntöt, tem.

Peti. Mit mondasz! a tíz arany is nálad van?

Dorsfalv. De hiszen ha az nálam volna, min gyáré végeze járulé a procepsusnak: eleger jartat, Nam huján oiel spray kézembe adná, de semmi sem lehettem.

Kártyási. Hár ugyan a levelhez hogy jöttél?

Dorsfalv. A papatom praedikál kétféle úgyál ezek az utal, kik jelen voltak, nékrel arutan meg bejöttem.

Peti. Hát már hogyan vagyunk? tőh-e vagy tőcs de,  
rellye?

Borfaló. Semmit se fély által ugrottam már a veje,  
delmes ár köti, oldalához kötőd ma a kardodat.

Peti. Ené?

Borfaló. Te, te.

Peti. Az én kardomat?

Borfaló. Ne a török társaságét, a tiedet, ha csak  
hírtelen engemet meg nem üt a guta, és ha valami  
keremre való legényt adtok.

Hartyási. Püszoda's legénynek jól annak ~~adok~~.

Borfaló. Kér lábunak, kér kezünnek, kint az a  
két szem köztör lefele jüjön az orra, az alatt  
keresztül legyen hátról ~~szájja~~, rútatán aki  
nem sokat gondol a letkivel, rosz, legyen, hamis, ha,  
zug, savas, tvalán, hi ha be teszi lábát a farkos  
fogó vassba, hi is tudja riantani minden esköt,  
törben havonló legyen hozzan.

Hartyási. Tehát, a miket elő számlalta mind  
azé kvalitásain.

Borfaló. Kétség kívül, hogy mind az enyimel,  
arutan idegen legyen.

Hartyási. De há szolgáltsa?

Borfaló. Szolgát akarok inkább hogy sem valami  
hále páji pitörgő ír fűt a hi kívül belől  
széltel van meg beléve. <sup>szolgák</sup> Tudgya a sa,  
vassig notájára aprítani lábaitat.

Hartyási. Mindegyre górtör az atyámhoz egy  
jövendő szolgál, a hi ez elén joha sem volt ebbe  
a városba.

Borfaló. Jön jól van a dolga. De még tíz aranyra  
is püskögény volna; márisza allem, mert amek  
az attya fogadásból tartozik.

Hartyási. Azon ne törögg, addén ne jkeres májut.

Borfaló. Az pün aliggon meg idev habam: de egy  
kard is püskögény meg egy mente.

Hartyási. Adok én azt is.

Borfaló. De látom-e az, az ember valaha karón  
egy varjút? mert nem minden botbul lépén borotva.

Hartyási. De alkalmas, tavalyan is meg tudya  
külömböztetni a málér a túros lépénytől.

Borfaló. Tud-e lendítet utasmit?

Hartyási. Kárinte ugy ragad.

Borfaló. Hát haragos spimlen?

Hartyási. Haragjában ugy püskögény a szemé;  
míg a Kovács méhede.

Borfaló. Hát van-e perentseje az igaz mondáshoz?

Hartyási. Avál valán joha sem él.

Borfaló. Okoson veselkedte, mert vigen circum,  
dedorumot énekelték az igaz mondásnak, ha igaz,  
zas mondás napani világon be írül a fejed.  
De mit ha valamiben meg kasszál?

Hartyási. Olyan mint az Angolna hal, hi is,  
kánlik kezektől.

Borfaló. Hát eskümi tudé?

Hartyási. Valamint a veres hagyma.

Borfaló. Szurkopsali a kezei?

Hartyási. Esigenis, nagyon, a pemedaris ki  
lopja, ha akarja.

Borsalv. Ennél becsületesebb emberrel köl lenni:  
ha egy vagyon a mint monrod.

Hartyási. Jólis hogy szeged, mi helyen meg  
lát, aronnal maga meg monogya, mit akarsz  
vele veletekoni.

Borsalv. Lehetetlen? vallyon szabad sudni mi a nere?

Hartyási. Ötöt Reskefjénel hijali.

Borsalv. Reskefjénel?

Hartyási. Amali.

Borsalv. Ugyan hovan való?

Hartyási. Horpász falvára.

Borsalv. Merre épül az?

Hartyási. Legges város felül Jingo Jutkánah  
a fia.

Borsalv. Lehetetlen? közeliül való atyám fia.

Hartyási. Meg lehet, de mit akarsz vele veletekoni?

Borsalv. Majd meg mondom. Nyeresimel szolgájanah  
vállalás' kötöm reá; ezt a levelet a tiz aranyat  
vige Vojásivhoz, hozzá el a zálogot; ez az egész me-  
se. A többire majd meg tanítom mit kölleszél tje-  
letekoni. Hanem most mentül hamarabb jól öltözve  
veresötél ötel Körpentesivhez.

Hartyási. Előb az lépünk, mint magat. Gyerekként,  
markos Jere.

Borsalv. No csak memyesele. En a lodingomat meg né-  
zem, ha van-e elégén puskaporom, hogy elne sikkap,  
szam a hátalionsat.

Harmadik Vörös

Első Himenettel

Vojtási Gyermek.

A ki Vojtási rabjánah tettele az egeli, annál nyo-  
morultab állat nem lehet a világ hátán; mert a círes  
vágnat sem szukkoltyak többet, mint öt. Mints napja  
hogy engemet szeginy jürát, hatpro, hie szék meg  
nem fogasztalna, ha isak valami legyen jószágos  
nem isak neki. O de tudogoh arak a gyermekek,  
kik ifkoliba járnak! mert ha néha néha le  
hurral is a vad ragyokat, mind a renálcal, or sa,  
mulnah. De én szeginy! az apámot fel akap,  
tostak, az anyámot meg igottél, mivel más moior  
el nem élhettem, Vojtási hálójába kerültem. Vátián  
ö hogy ragados' újaim valamah, s hogy igen az apám  
vállalás' em, maga letekéjere fogott, maga példáján  
val egy szeginyat, hogy ő nála olább való tolvaj ne  
legyel, s idővel ő vele együtt fel magoptaltatassan.  
Kor hata Vojásimel alkalmasimel meg tanultam  
lopogani: mert midőn az uram a vendégekkel le-  
lül Vojtázi, én akkor körülösiölé fogodoh, mint  
a kispirant, is szék arra vigyázoh, ki mit veletek,  
szék, s merre néz? akor hol egyikénel, hol másiké,  
nah a kassalájá tepeim enyves kezemet, két három  
aranyka mindenkör hozzá ragad, s art az uramnak  
adom, a ki engem erre a mesterségre tanított, mert  
ha eltagadham, ugy meg abrakótna, hogy három hie,  
ig is be emem vele. Most is keményen meg parasztolok.

hogy neve najára leg alább has aranytal eljőnd eni  
tök a vendégektől, mert máskéj tabaimon fogva  
a fűsere akasztat. Majd megpróbálom a keresztet.  
De el halgatok, inhol jön már ö kezeleme is Vojta  
si uram, szakátsot vezet magával.

Másorint kimeretel.

Vojtási, szakáts, gyermek.

Vojtási. It kiki a jiatrot iteli jiatrnak hijábi, bo  
mondal hijábi: mert a jiatr, nem iteli jiatr, hanem  
tolvaj jiatr: mert én ha lámpással kedertem vol  
na magam, nál takarító embert, nem tanulhattam  
gonoszabbat emél a szakátsnál a két vezetel. It  
trigány, sem dióseri jobban a lovát, mint ez magát.  
Ha fővel kötönek jőzni, mint az egész jőhöz  
mássa; De ha dolozra jön, maga se tudja mit  
kötgyapron.

szakáts. De oly megvetett vagy, oh etérés, mert fogattal  
meg?

Vojtási. Kénelene igbil, mert mást nem kaphattam.  
De ha te oly derék szakáts vagy, mert nem fogod,  
tél valami nagy uraságod?

szakáts. Mert se hátad ióbbet kereshetel.

Vojtási. Az, az ióbbet lophatsz, ugye?

szakáts. Aztán? Nem én vagyok annakh az oka,  
hogy máshoz nem fogottam, hanem az urak.

Vojtási. Mert?

szakáts. Azért, mert etőpör senti sem akar fogadni  
oly szakátsot a ki leg jobb, de drága: hanem kiki

algyant keres, a ki leg otóbb, akár tud jőzni, akár  
nem. Azért örösem én sokáig a jiatrot. Mások egy  
garasert is be fogódnak: én ugyan aranyon atol a jő.  
Tök kalanas sem vessem a kezembe, mert nem egy  
jőktan én képiem az etéket, mint némelykida,  
katsok, kik a vendégeket oroke tepik, mert fűset  
jőznek, azt megül név fűveket keverik, börtökkel,  
máplagal, fűg házmával, mályvával arra ismét azt  
az atkozott sem rontó muszat magot iórik, és még  
iórik, csak a szemek ki nem foly ióle, a vendégek,  
nek pedig ki mondhatatlan has rágást okoznak.  
Azért oly rövid. Elcsúch most az emberel, hogy az  
olyan buriárryal iómid meg nyomrokat, a miu  
jődást az okrol sem ephet.

Vojtási. Talán bizon te eleresz kőzabáló etéket jők,  
tál jőzni?

szakáts. Azért hidd el, mert nagy meg sudom jőzni a  
szalonás kőzabáló, hogy a ki betölt epió kee par  
eprendig is el ilhet, ha csak valami halálós  
nyavallya nem éri.

Vojtási. Vesz el minden hazugvággodal.

szakáts. Talán nem hiszed?

Vojtási. Román ha Bérsbül jőnd voltam is.

szakáts. Jme nagy aranyat tépeli fel ha nem igaz.

Vojtási. Egy kőlmás kutyja, hol veméd a nagy aranyat?

szakáts. Bizonny nem mersz föl fogadni.

Vojtási. Cné vited? - erre a hazugvágra, de két  
unnyit is fel mereb temi.

szakáts. No wappunk keret, itt az urak láttára.

Vojtási. Még hátra.

szakáts. Az én gondom az.

Vojási. J. kezés vagy. No kutya fia, legyen tudha kövér.  
Bakás. Hanem a konyhára minden bőven agy, a mi  
kerék.

Vojási. Nagy nem mepreseg lesz jó ebűt képzésim.

Bakás. Mert kevesből keveset, nem is igen jót lehet.

Vojási. Talán azért képz mindenből bőven, hogy  
bőven legyen.

Bakás. Talán azt gondolod, hogy találhatok vala  
hol oly szakácsot, akinek van körmű nem volna nála  
nem botond az ember, hogy keveset kaponyerd pirit,  
és a magat a tűznel. Ha val nem takarít magán  
naki a miből lehet, hogy an tartja magát, felkésze,  
gyermekét? Azt az őtlen den tiltja, hogy a ke-  
vény szakács hirtessékéből, palonásakából, ju-  
gyesramosakából el ne legyen. A nyomtató lonak  
sem szokták be könni a páját.

Vojási. Gaj a kőzött. ha én azt előre tudtam  
volna! -- hálód se gyermek, siejt paporan, dúg  
el mindent a háza jeme elől: azután ug, vi-  
gyare a jemeire, mind a magadera, mert huját  
látod: akár hová fog nézni, te is oda nézz.  
Gyermek. Ertem utam?

Vojási. Utama jász mindenkor, akár hová meg,  
nyomába hájj.

Gyermek. Ertem.

Vojási. Ha a kezét valamire ki nyújtja, nyújtod,  
ki te is.

Gyermek. Ertem.

Vojási. Ha a magac'bul vesz valamit, had ve-  
gye; de ha az enyimre lép: a kezét ragad meg.

Ahol meg áll, ott áll meg a víz; majd a kuktaira  
is vigasztalod.

Bakás. Ne félj idelem.

Vojási. Hogy a parvasba ne féljél, mikor oly saur,  
kös kezű szakácsos vereték a házamban.

Bakás. Fogadom, hogy valamennyit körpent az  
a levestől, amyi Eptendölhet is jabb lepel.

Vojási. Hej, talán időngös vagy.

Bakás. Jót inkább én emberet megtartója  
vagyok.

Vojási. Mennyire tanítasz meg engemet?

Bakás. Miire?

Vojási. Arra hogy tégedet a lopástól megtarts,  
szakácsalak.

Bakás. Ha el képed egy pénzt, ha nem hat arany-  
ért sem. -- De jó barátodnak vagy ellenségednek fogok  
adni a választ?

Vojási. En ugyan jó barátimnak.

Bakás. Mire, nem inkább ellenségednek? Mire  
én ma oly jó ivi étket fogok képzésim, hogy  
a kar ké mind kőstolmi fog, az újait propagatya,  
s rendre elragadja. -- Vajmi nem minden fla-  
karsak, a kinek kőstol kéve vanjon.

Vojási. Jól van jót. Hanem mind a előre fel-  
átdó a vendégdőlnek az étket, te magad kál-  
told meg előre, és a kuktáidnak is adgyál, hogy  
a lopás hoz sokot újaitokat rendre elkarapall,  
lygtok.

Bakás. Talán bizony nem képed, a miket mondtam?

Vojtási. No ne alkalmatlankodj, Lengész már mind az őrök hordó, nem tépel. - Te ebben a hársban lakom, menybe, kiváncsi el a városát magorán.

Brakasi. Ittra te neked gondod ne legyen, mert minél előne a vendégek elkeresné, képen leg.

Vojtási. Hallod te tateko.

Gyermek. Baransoljon az ur.

Vojtási. It mint meg mondottam, mindent, a mit el lojhatna Lárj el, mindenütt nyomába légy. meny utáma.

## Harmadik Himenettel.

### Vojtási.

Nak nem lehet baj nélkül az ember, ha jermije mind, nyomorúság, ha valamikéje vagyon, azt nem tudja eleget meg örizni az ember kemencédoktól, zidegenektől, de meg a welenek. Mopani efelől, nek wupa gánta a keze, valamikéje nyúl kez, zá ragad. Minden kéis magam nem tudatol: tele van az udvarom házi tolvajokkal, valóban most kiül sarjok leg inkább, vagy mit öriznek meg? magam sem tudom. A látrok vezere nem népe van idele, mert hogy a piatyon való, szembe akad olem az öreg Kuchmarosi, nagyon kért, hogy jól vigyázzak magamra. Dorjalmak, a pa inasának ne higye, mert erősen joutvaskóntó utámm, mi képen kerthetne keletre jete,

el vikepe idele az ura zálogát. Most be megel meg parantsolom a welenek, hogy vikepe hagyed Dorjalmak.

## Negyedik Végzés

Első Himenettel.

Dorjalmak. Kerkesi.

Dorjalmak. Ha valaha az egek segítségemre akas, tak lemm, most valóban segítene, mert minden tsillagzatok meg wikepe Vojtási veszelemen, az én uramot pedig meg akasjak tartani. Nem adnam egy tarka malatról, de három vika krumplótér je adnam, hogy read akattam ket, kevi fogod, mert ugyan jól tudai itri a kari, kat. - Jaj de hol van? Ugyan meg én is bo, sord vagyok, hogy magammal befeldek! meg wale az átkozott a mint veszem észre, ber törül a késem, ha el hagyott -- de amest látom öset ebhengyi uramot, ugyan read taruya man gat, mint a komposi ket aszony -- ugyan meg ijepítettél fogod.

Kerkesi. Hogy hogy?

Dorjalmak. Itre gondoltam, hogy wikepe hagyta, hol késtél.

Kerkesi. A hol veszett: a most egy háir pigle, leg meg gyjtottam.

Dorjalmak. Tudom tudom.

Kerkesi. No ha tudod minél kénded.

Dorpató. Nagy egy, de elött meg akartak inteni, hogy  
valaképp...

Reskefi. Ha ha ha! még az is röhög, hogy a tojás  
stóprabb akas lenni a tyúknál. Régen meg jöttem  
én omam, a hová te akarsz menni?

Dorpató. Ami halott, a lónak négy lába van, még  
is meg bílik, te is...

Reskefi. Mag ugyan ha jussai muszi álom társ,  
ha a kócsok mint én.

Dorpató. Ej! képzem hitvány embernek tartasz  
te engemet.

Reskefi. Hogy ne tartsanálaki, mikor a kisnyú  
jam is többre tud nálad, még is te akarsz  
engemet inseni.

Dorpató. De ne kedő a kalász; hanem csak  
molegőbe horra lápiunk. Mop szolgál az alkál,  
mátó pág, még a Lipesi áhustál.

Reskefi. Mit szíttél?

Dorpató. Spert fílek, hogy ha fel ébred álma  
ból, nem fogja azt várnai, hogy utána men-  
nyel, s még előz beemünket, és elrántya alá,  
lunk a gékényd.

Reskefi. Azon te ne iord a fejéred. Mit tehet  
Aéli láb, vagy hangya, ha borcsityány ellen? hi-  
degen is eloverem én a varstát. Föld azt akarnám,  
hogy ott találtjam Vojásimál. Ha ő Lipesi,  
Pnyvesi lepek eni, annyi betvület esem párad,  
rásta mint a nagy szobban típzepeger. De még  
azt is meg szíttél párad páradom által, ha fel

gödrökem az eskümet, hogy ömion magas elje,  
lejáró ki légyen, és engemet mongyon Lipesimel.

Dorpató. Mi képpen?

Reskefi. Itt szóp ne kérdem, nindt idom arra.

Dorpató. Ember vagy Reskefi szógor.

Reskefi. Hár az öltözeten hogy terfílek?

Dorpató. Szind ha rád jöttél volna.

Reskefi. Jól vagyon tehát.

Dorpató. Amíg jót adgon az ösen néked Reske-  
fi szógor, a memyit magad magadnak kívánod?  
most ha csak amíg lád, a memyit meg ez dem-  
szé, semminél is kevesebb leff. - Mi ott a gyalog  
járóki, hamisabb, gonoszabb embert nem láttam  
semel.

Reskefi. Mi jója? hogy merés azt mondani?

Dorpató. Halgatol, halgatol! de mit adok néked  
ha perens öpen végte ríped a dolgot?

Reskefi. Mit adnál te nekem kócsok kutyá? hi-  
szem teid finet.

Dorpató. Szah arra kirel Reskefi szógor, hogy

Reskefi. Már tudom mit akarsz mondani, mást  
naki akarsz pátkányt fogni, magadnak pedig  
egy egeret sem jöghaték. De mutasd át a fát,  
kajnál az ekőre.

Dorpató. De csak még is nem azt kere ruha tel-  
ben.

Reskefi. Szah ee magadra rígyázt: jól tudom  
én mit kellepede kéten szíttél: jó rendbe  
állítottam minden tsalárszámát.

Dörfalv. Itak jó ember vagy te.

Rekkesi. Jó ember se te, se én nem vagyok. rit,  
ka madár a jó ember.

Dörfalv. Jóték meg tartson. ---

Rekkesi. Az akasztó fáca.

Dörfalv. Ugy ismerlek fogor ravaságidért, mint  
a káros lepényt.

Rekkesi. No ne fészegj, mert már merő hazugság  
szólokos jök dővöl.

Dörfalv. Ugyan meg sem értelek ma, mi helyese  
vége lesz a komorianak.

Rekkesi. Erőgy, magamnak fints mit rágnod.

Dörfalv. Ugy jó tartalék étellel, itallal, hogy csak  
bischaf magadat.

Rekkesi. Akkor hiszem, mikor meg látom.

Dörfalv. De Dilátus utóse, meg látod mibe  
lyes a zálogot elhozod Vojtásitól.

Rekkesi. Ha el nem hozom akkor kedved pen  
rint, addig verj egy furkós borsal, meg csak  
egyét rágnatol.

De kaporán mutogd meg  
mellyik a Vojtási háza? Majd Vojtásit én  
veje de meg vakarja a fejét.

Dörfalv. Ez a harminnikad ó háza.

Rekkesi. It' ezitt, ezitt, az ajtó nyílik.

Dörfalv. Talán magát Vojtásit okágya ki.

Rekkesi. Ez a Vojtási?

Dörfalv. Ez az égerni való. Bead bizony fogor,  
majd én itt lesbe állok, mert nem merek jöme elébe  
jőm di.

Rekkesi. Mi hátra máz az átkozott, mint a rak.

## Második Timenettel

Vojtási. Rekkesi. Dörfalvai.

Vojtási. Nem olyan rossz ember ez a szakács, mind vi  
te kedtem felöle, mert még eddig semmit sem esipen  
sz, ha nem csak a kántort emelget. De hiszen ez a  
szakácsoknál leg jobb mezevéje.

Dörfalv. J. Rekkesi. Hallod fogor, ideje van, lárs hozzá.

Rekkesi. Vele értek.

Dörfalv. Vess horgot elébe.

Rekkesi. Itt mondtalak, hogy jó emlékezem, hogy  
ebben az uttrában, a herplusz kaputól hatodik  
hátra lakik.

Vojtási. Vallyon mitjora kardos embert látok én  
amott? homan való? vagy mit keres, az ábrázat  
tyából idegen embernek, és valószínűl látogatni  
kenni.

Rekkesi. J. Jussombaf. Hogy ismeri vészt a gonosz.  
De ime, meg mutattya et az ember a háza.

Vojtási. Jellem jön: Vallyon mitjora vésztől jön  
ez ide?

Rekkesi. Hallod se potrohot havi, görbe száju,  
Lucifer unokája, mond meg a mit hírdet.

Vojtási. Livel bespélaz? ház nem undk köpön.  
teni? te látod alatt heveri, díjon nevedest já,  
sajó Maravéka.

Rekkesi. En ebbe korpát, húra pénzés nem szok.  
tam veszteteni.

Dörfalv. J. Jussombaf. Ugyan policiáfsan udnak ezek  
egy mással bespélgeni.

Rekcséj. Jmörse' valakid, itt a korpapi kaja mellett.  
Vojdasi. Ömön magamat.

Rekcséj. Jömmön magadat? Vajki kevesen vannak  
mohani világban, kik ömön magokat ismerik.

Dorjalu. Jussombaj. Döloogul van a doloz, okofkodib mar.

Rekcséj. En egy gonosz, Jsmeniul dragan kóvott em,  
bert keresel a kórhelyoh nak tóek-thefferet.

Vojdasi. Hlyig ha nem engem, mest ez az én tiudun  
vono. Kinek hiyal az az ember?

Rekcséj. Jtmah jot jéle neve vagyon: Hazo, vono, ten,  
ló, lopó, ragadó, kerékre való látó, az utolsó us,  
ve Vojdasi getri.

Vojdasi. J a halgatókhoz? No nem mondám hogy  
engemet keres? Hátol te iffio, én vagyok az akid  
keresjöl.

Rekcséj. Te vagy Vojdasi?

Vojdasi. Jgen is én vagyok.

Rekcséj. El híper, mest a Jsmertöl is ki lát jid,  
hogy régen megérdemlette az akasztó jat: e hol az  
szam ext a leveles küldi.

Vojdasi. Kiszova a te urad?

Dorjalu. Jussombaj. Jaj oda vagyok elfelyjettén  
kiki megmondani a neved.)

Rekcséj. Jméri meg a petőssül, mond meg te ma,  
gad a neved, hogy szagham. ha te vagyé valóságos,  
san Vojdasi.

Vojdasi. Addide a levelet. Rekcséj. fogja.

Vojdasi. Ez nyerejmel szimere.

Rekcséj. Jgen is nyerejmel. Inas mojt tudom.

hogy jol adam kezembe a levelet, minchutánna a  
nyerejmel nevet említted.

Vojdasi. Mit sznál az urad?

Rekcséj. Az én uram? E pib, ipib, jászib, pipa,  
xil, ah pib, mind a kineh minden nap tizen két eke  
szánt. No csak olvast el Japocan a levelet; itt van  
a pénz nálam; az orát, és kardot add kezembe min,  
gyád, mest jienem kel, ha holnap délre othon  
nem leszek, öven jáltxa lejt jzettem jartatad  
gem est.

Vojdasi. Jo Jzerentvid hozra'j. Jel ión a jettétes.

Hát az urad nem közpöntet engemet?

Rekcséj. Nem, mest az én uram csak becsüle-  
tes embereket jrokoss közpönsem.

Vojdasi. Jsal becsületes embereket?

Rekcséj. Jgen is csak becsületes embereket.

Vojdasi. Hát én nem vagyok becsületes ember?

Rekcséj. Még eddig nem nyomatattál nevedet a  
Jalendáriumba. - No csak olvast el a levelet.

Vojdasi. Azé akarom, csak halgass. - Lépesi jolu  
gamat hozra'j küldösem az exup kardot, és oráert.

Rekcséj. A jegy is a levélben van, ha én vagyok lépe  
a Lépesi, vagy nem.

Vojdasi. Látom. - Te csak azon haragpond fog  
előre nem közpönsem.

Rekcséj. Hátol, ez a Jatonaknaki rem tartása,  
hogy öb közrel jroktál közpönsem, mind az én,  
Jemessched, mind az érdemtelenehet. - Jtanem  
jalt olvast tovább a levelet.

Vajási: olvassa! A létra manna-tíz aranyat  
elküldőnén általa, vedd kéred lex, a kánor és  
orát küld el.

Borsák: Jussombaj. ugyan karohoz köze az  
élet!

Vajási: De te vagy-e lépés, Nyeresimék szolgálja?

Berkéj: Val vagy, ha nem lárod nevémet a levél-  
ben.

Vajási: De mi fova göromba ember ez a te urad?

Berkéj: Mit? göromba? fogd meg a mouhos nyel-  
vedet.

Vajási: Sem élve nem köpöntött, sem utollyára jón  
nem kíván!

Berkéj: Itt megadnak tulajdonisját te magad  
leg jobban tudod mit érdemlek. Itt en itéleten  
szerint, jól tfelekedte utam hogy nem köpöntött  
előre; hibázott abban, hogy utollyadra örvend nem  
kíván!

Vajási: Míg régedet is ja bővíve ringattak. ---  
no wakk add ide a pénzt.

Berkéj: Nepe olvasson meg, mert a pénz, és a könyv  
olvassa, az aszony pedig verve jó.

Vajási: Míg olvasson. gyere be utammam.

Berkéj: Megyek, a halgatókhoz: több van a márai.

Harmadik Himenettel.  
Borsákai.

Miolsa a világon vagyok ravaszabb embert  
nem láttam emel a Berkéj fogornál; ugyan

még amaly is sok erőlköt követett a nyaka,  
mint a prókervény malatnál. már most magam is  
igen tartok tőle, hogy sima oly rosz ne legyen mint  
Vajásihoz volt, s ha alkalmatosságok kaptak, ellenem  
se fordítsa szeméit; vagy zalogosul másra jönnél  
ne illanék. De meg ruhárna akkora! Anol is  
igen félek, hogy még ő on bent trétsel, az öregük,  
márkovi vífira tét a piatról, s a kopokat hájón  
kappa; vagy minél előbb ki jön a szagrom, elér,  
kerül a valóságos lépés, és így valamit forte  
lyosian építtem, földig le rontya. Dixony mind  
a két felét koros a kaptaam, nagy lépede-  
nembe ejtettem magamból. De de: kószra ma-  
rinkat. jól van! jön a Berkéj isgór, ishon va-  
gyok már.

Negyedik Himenettel.  
Berkéj. Borsákai.

Berkéj: Huja Haja! Huja Haja!

Borsák: Jü vagy Berkéj isgór.

Berkéj: Jü ha nem bánod. Vajási!

Borsák: Jüvö!

Berkéj: Híjlo meg nyertem a vajás az elugatta  
orfiagán.

Borsák: O lelkenek öröme, szívemnek süve, s  
szom az orrod hegyét, hogy esköllyalab meg.

Berkéj: Cregy, piúzkos vagy matast. Jühol a zalog.

Borsák: Oh hogy az pénz ágy, or meg! de ugyan  
mit emeltem amyi ideig ottan?

Rekci: El hiszem bizony mit, nekem a zálogot hoztam, magamnak pedig ért, a farasságomért. Vojtásinak oráját, és szerszámjait el lopta.

Dorfolo: Nem hejjába mondottad, hogy Enyvesi lépöl.

Rekci: Azt gondoltam, hogy én hejjába faradok? de egy lépést sem teptél hasznony nélkül; az Enyvesi sem foglalnak ingyen.

Dorfolo: Ugyan Enyvesiben jártál a vásáron?

Rekci: Aki mennyit farag, annyi forgátsa van. Kapály karta nekem is lett.

Dorfolo: No hiszen az uszám sem kívármnya ingyen farasságodat.

Rekci: Meg elégszem edvel, ha nem máskor is Enyvesen foglálol.

Dorfolo: Jöjje tehát, leg alább igyuk meg az alu domusát.

Rekci: Mennyire hős be, ha úgy akarod a köts, mára: Gyurák Vojtási gazdának is több ilyen jó szerszámjéért.

### Ötödik Kimenetel.

Vojtási: Ha, ha ha! jól van a dolog, hi szállottam már a rév partján elküldttem a zálogot Enyvesihez. No kutyá rajta, ed költözze Dorfolo, mint már hol turkálnod! szeltemen ha előmben akádonál a pokol iötlelé, majd meg látnám, mennyire a kalmársághoz. Hallom igen pókire a markát, de eltörött fejzeje, csak a

nyele maradtott kezébe, amah sem vepi kapnás. Meg kufolom a sem mire kellő gaz embert, csak jöjjen ide, ille varon a fekete lere. Ho ho! a kiz varjút akar lömni, nem pettegeti kez ujját. Bár usah az öreg szül markosival lehetné! hogy el be. szelkenem neki a dolgot: tudom hogy Dorfolovtól nem fogja kénitleni a tatar korbáút. De jól is esne a kutya párának. -- De mihol a farkad a mévében.

### Hatodik Kimenetel.

#### Szükmarkosi. Vojtási.

Szükmarkosi: Meg lárom, mit vitt régbe Dorfolovai, mi sült ki mépességéből, ha fel tettem már Vojtásinak Várának bátyájára a zárolt.

Vojtási: Hozza Jón Szükmarkosi! addide szereztes kezédel.

Szükmar: No mi dolog Vojtási?

Vojtási: Már --

Szükmar: Mit már?

Vojtási: Már nincs miöt félne, örökös rabot Dorfolovai.

Szükmar: Volt nálad?

Vojtási: Nem volt.

Szükmar: Ha mi dolog?

Vojtási: Aztok a tíz branyak, melyeket Dorfolovam ah ígértél, ha el vési télem a fiad zálogát, széknyesbe maradtak.

Szükmar: Akádonam ugyan.

Vojtási. Hm, különben. No láddé. Kezet fog  
szükmar. (szükmar. a fiad karógyát  
& oráját elvitte tőlem, és vissza adja a fiának,  
aká szoranal fel, ha neked tíz aranyat nem adok,  
azonkívül a zálogot is oda engedem.)

szükmar. Meg akarva tsalni  
Vojtási. Bizonyomra mondom, nem akadnak  
meg tsalni.

szükmar. Gaj a te bizonyodóval az orromat sem  
fújom ki.

Vojtási. Éb legyen, ha embere nem lép fel szavam  
nak.

szükmar. De voltál vele?  
Vojtási. Voltam a fiaddal is.

szükmar. Mit mondasz mit beszéltek?  
Vojtási. Gyermeliséget, a minémüket a gyer-  
mekek hoktak gajogni: tolvajnak, akasztó-  
fára valónak, valósnak, hamisnak mondottak.

szükmar. Valóban nem hazudtál.  
Vojtási. Azért én sem haragítottam meg, noha  
másoknak meg dősi orrokat ár igaz mondasz.

szükmar. De már semmit sem jeltél tőle? Je-  
nénem tudni.

Vojtási. Egy fél óra körülményt sem, mert már a  
zálogot el nem vittem tőlem: emlékezöl arról,  
a mit régen mondasz, hogy Nyeresinek etartam?

szükmar. Igen is emlékezem.

Vojtási. A szolgálja által levelet küldött hoz-  
zam pénzzel együtt, ki is a fiad karógyát, oráját elvitte.

szükmar. Ugyan ugye?  
Vojtási. Hm, különben. Már meg ha fejere  
áll is Dozfabrai, a zálogba nem fogik a fogak.

szükmar. No no! vigyázz, igen tisztol róle.  
Vojtási. Nekem hmds. mdeíl tartanom; bizonyos,  
sá teti a levél, Nyeresinek tsimere volt a perületen.

szükmar. Jól van jól! de csak a legemnye volt itten?  
Vojtási. Csak a legemnye.

szükmar. Ha ha valami ábrókáság lappang ebben a  
dologba? mert vaj mi prakticus tavak voltak Dozfabrai?

Vojtási. Ismerek, Nyeresinek kéze irásd, még az  
emberinek is fel volt a neve tőve.

szükmar. No ha ugy van a dolog, jöddögöt fog ma  
Dozfabrai, amakétsz parva lép... de mi foda jö-  
vevény embert látok amott?

Vojtási. Nem ismerem foda... Vannak meg  
itt magunkat.

szükmar. Hetedik Himen etel.  
Lipcsi, szükmarkosi, Vojtási.

Lipcsi. Rofi, és semite kellő gaz szolgál az ki  
házaorának parancsotlatyát imvel, amval sifji  
végbe. A ki kötelepségehez serényen nem lát,  
hatnak meg nem intetik, az hozzá moellekra sen  
érdemes. Némely szolgál, midőn urait nem  
láttyal, vagy ha valahova küldésnek art gondol-  
tyák hogy szabad a vávár. szabadon kobotolnak,  
koshellődnak, répegeskednek, s mire haza men-  
nek, olyanok a szemek, mint egy lúd tojás: büt

kérdésre azután valaki mi lette a szeméket?  
Képen van a trüfingos hazugság: hogy jánah,  
vagy ki nem ~~abudtál~~ magokat. Ez ilyen ~~fol-~~  
gáki nem folgáb, hanem csak a szolgáknak ne-  
vet honozzál: se lelkek, se Brenek nintt. Ez ilyen  
folgákkal én magam nevét nem akarom egy ka-  
landatomba nyomtattni, a mint ki adta az  
uram a parankvolatot, jól lehet maga jelen u-  
ra, még is úgy frinte végben viszem, mint ha  
maga itt volna. Mert ha Ekerdine várakoztam  
volna, még most is a vendég fogadóba nyujtok  
nek. Kezbe adtam a levelet, hogy az úrnak  
adná; meg ígérte hogy utdman fog jönni: de  
a mint tapasztalom is azok körül való kik  
jokat ígérnek, de semmit sem tesznek. Majd  
meg látom, talán haza jön majd addég a vaj-  
tási - Meg költöztatom az ajtó, ki hívok  
valakit: ha firtem ötet is a zálogot adgya kezem-  
be.

Vojtási / suttombaf. Engem emleget. tudom mit ~~ki-~~  
sharkosi?  
Prükmar. Mid?

Vojtási. Ez enyim ez az ember, a ki ad zálogot  
keresi, de majd horgot ragatok vele.

Prükmar. Tak arbután ötéged ugyan azon lo-  
gon meg ne fogjon.

Vojtási. Nem félek attól: egy peribe meg ejtem,  
a jó emberet szegényitenék engemet, ha tofz.  
Tak garasgitnák.

Lépesi. De mit kések, mulik az üdö. - Hoz ki  
vagyon bend?

Vojtási. Meg Polliom. Hallod Jju? mit keresöl?  
/ suttombaf. Garkart fogok a tudor.

Lépesi. Nyujtatók meg az ajtot!

Vojtási. Hallod-e te, kit keresel?

Lépesi. E házban urát Vojtásit

Vojtási. Ha Vojtásit keresel, ime előttem áll.

Lépesi. Se vagy Vojtási.

Vojtási. Jzen is én vagyok.

Lépesi. Hogyan rea illene az akasztófára.

Vojtási. / a halgatókhoz. Isuda dolog, valaki meg lát  
mingyárt <sup>meg</sup> tudgya, mire teremtett engem az Isten?  
mit akarsz velem?

Lépesi. Valami kardot, és orát vitt róled az uram.

Vojtási. Ki a te urad?

Lépesi. Nyerezi György.

Vojtási. Nyerezi György? van igen is, de még tíz  
aranyat adok maradok.

Lépesi. Imhol vagyon a tíz arany, a zálogot add te,  
zembe.

Vojtási. Jól van jól.

Lépesi. Ne gójjad.

Vojtási. Atre ide... de a nyerezi küldöme erd' pénzt.

Lépesi. Jzen is Nyerezi.

Vojtási. A te urad?

Lépesi. Az, az no, Nyerezi, az én uram.

Vojtási. Ez hogy a te kezébe adgyam a kardot, meg  
az orát?

Lépesi. Ugy vagyon.

Vojtási. Bárákhoz itt egy levél, mingyárt visszam  
térni hozzá.

Lépesi. De paporán, mert fienem kel hazá felé.

Vojtási. Bükmarkok jötte ide egy szóra.

Bükmark. No mi kell?

Vojtási. Mi tővök legyünk most? Kézembe van ez  
a legény, a ki ezt a pénzt hozta.

Bükmark. Oh doloz?

Vojtási. Nem veszed észre ravapagát? ez a dot,  
falainak megerője. Kutya ágyába pülett ha,  
mint kölke, ugyan okosan elintézte a dolgát!  
Eppen annyi pénzt küldöze, a mennjivel még tart,  
hozzá Poyseri.

Bükmark. Ugy úgy, de halló-e egy próba kemén,  
térvel, ezt együtt keressük, jelle a nyereségnek  
engemet illet.

Vojtási. Oda is adom... imhol vagyom az öt arany.

Bükmark. Köszönöm.

Lépesi. Ne provogjálak ottan, add ide a zálogot,  
azután rád mennyei hazá.

Vojtási. Kétes az útza, akár fel, akár  
alá - de halló-e te mond meg igazán a Puzer  
refi szolgálja vagyé?

Lépesi. Vesszen meg az eped, hánykor mondottam?

Vojtási. Mikor indultál onnan hazul?

Lépesi. Itt epve kilenté órákor.

Vojtási. Más kef a mint látom, izmossak a  
labaid, & elvivelhetnek a vasbékot.

Lépesi. Te is ittene a nyáusra.

Vojtási. Mennyit fizet az urad eptendőre?

Lépesi. Husz forintot,

Vojtási. Husz forintot? husz páltzát minden napra  
har embet.

Lépesi. Halló-e nem a te szekeres farkán ülök: ve-  
lem ne körekegy, mert meg ismértetem veled a ma-  
gyarok jötenek. hadd menyek hazá.

Vojtási. Nem tartoztatlak barátom, el mehet, a hon,  
nan jöttél.

Lépesi. Ugyan okos ked mint a náci veréb, hát a  
kard, és az óra?

Vojtási. Ho ho! hol eddig a kard, és az óra?

Lépesi. Tehát a pénzt add vissza.

Vojtási. Vissza? nem kopik eszpenyed tőle.

Lépesi. Hát csak egy bevezés.

Vojtási. Dixony csak egy most egyetzer.

Lépesi. Halló, keres magadnak bolonost, ha tré-  
fálni akarsz.

Vojtási. Minnek keresnél? mikor te it vagy? ha  
eped lez volna, nem lattad volna magadat sea jiedni.  
Te alattomba trinkoskods!

Lépesi. Talán korblik az eped? ki trinkoskodik  
alattomba?

Vojtási. Te trinkoskodsol, sudom kincsi boriebe  
ittörtél ravap rotak, de keletzémre keritettelek  
az orgazdádval együtt.

Lépesi. Talán árckdaba adtas az epedet? ki az en  
torgazdám?

Vojtási: Arrendába adtai bizony te a bíródoi ma,  
de ki isavályál.

Külmar: De jó fejű vagy, a mind látom az ábrán,  
ságra.

Lépesi: Nosza el után te is vin komondot.

Külmar: Nyilván jól meg kenté a tenyeréket Dot,  
falvai Gácsi?

Lépesi: Mi sáda Dotfalvai.

Vojtási: A te orgardád, és mefere, ki tege  
erre a savaságra tanított, hogy ki jatsatja te,  
kem a kardot, és orát.

Lépesi: Nyán van-e jó dolgotok? misoda savas,  
ságra vittel szememre?

Külmar: O ártatlan pára! tsah meny vifka  
s mond meg Dotfalvainak, hogy képzesse az aljelet.

Lépesi: Ki a tatár az a Dotfalvai? mert én  
nyán se hírel, se nevet nem hallottam.

Külmar: De mivel himezed hamozod a nyilván  
való dolgot? igen valóra keltem, a ki a rojta  
által nem lát.

Vojtási: Vald meg inkább igazán, még szépen jod,  
lok, vagy pedig takaroggyál, és mond meg Dot  
falvainak, hogy kesin ebredem fel, más lépesi  
vitte el a dolgot.

Lépesi: En magam kivül más lépesit nem  
ismerek.

Vojtási: Elég az azon, hogy én ismerlek, és nyil,  
van tudom, hogy te, tudgy a tatár kin et hi,  
nak Lépesi akarsz lenni, de én nálad ugyan nem lépesi  
del.

Lépesi: Nem de én adtam kezébe a tiz aranyat, és  
az iránt néked szálló levelet, mellyet az uram küldön,  
az inasomnak adtam?

Vojtási: Az én inasomnak? misoda inasomnak?

Lépesi: Ekérdmel

Vojtási: De már ert nem jól sanultad meg? Kül,  
markosihor? No nézd Külmárkosi misoda  
szemtelen alattomba való pártáros gaz ember ez,  
tsah erővel is ki akarja tolni a szeméket. ---  
Falvai te akartod a trimerre.

Lépesi: It vagy bizony te magy.

Vojtási: Hogy mered azt hazudni, hogy te a leve-  
let az én inasomnak adtai, hiszen azt maga nyen-  
refi szolgája valóságos Lépesi adta az én kezem-  
be, nem inasom.

Lépesi: Hazugság, mert én vagyok a valóságos lé-  
pesi, a levelet én adtam az inasomnak.

Vojtási: Misoda inasomnak?

Lépesi: A párt mondám töbfilkó! Ekérdmel!

Vojtási: Nekem. Akardi nevé inasom joha sem volt,  
nincs is.

Lépesi: No az ugy van, a mind mondom: amahad,  
tam a levelet: It akkor a kauba; még azt mon-  
dta, hogy a bírónál törvénykedel, a pénz is eleget  
kérte tőlem, hogy kezébe agyan, de azt nem mer-  
tem szakállára binni. Mivel utána a levelet ke-  
zébe adtam neki, azonnal a vendég fogadóba men-  
tettem, hogy te káza jössz a bír-  
nak, és én nálad ugyan nem lépesi, hanem fog jönni, de még most is a vendég fogadóba  
del.

volték, ha rea várakoztam volna: s-t. sa meg jö-  
völ oman. Azért heábari gyanakodtam felőlem, hogy  
én valószínűleg, mert valószínűleg Nyelvének, va-  
loságos Lépési polgája vagyok: a Dorsfalvainak  
hírék sem hallottam.

Skühmar. Vojtási, perentoe ha Dorsfalvai körül  
nem vett.

Vojtási. Monafe valamit Skühmarkodi.

Skühmar. Nekem igen nagy öröget vert fejem,  
be a levél, és Etkéldinek levele.

Vojtási. Hiddet, emek beszédgye nekem is meg  
ütötte az orcomat.

Skühmar. Mingyárt meg tudgyuk, ha ő volt-e  
vagy más. -- Micsoda! természetű, ábrázatu volt  
az Etkéldi?

Lépési. Sima ortzája, mint a pulyka tojás, ke-  
lek ábrázatu mint a epiko, ke folyog az ajaka,  
mint a spanyol lónak; gondor a haja mint  
a vándel fej; akora a feje mint egy disznó  
től; egy tarka, barka kőris volt rajta, he-  
gyes füveg a fejében.

Vojtási. Valóságos Dorsfalvai volt! Sajóda va-  
gyok! Skühmarkodi meg halok!

Lépési. De art ugyan nem engedem, hogy meg  
kalt, korvág ütötte, előbb add vissza a tiz ara-  
nyat, és meg a húszat melljél az utam már  
előre le tett, aruton akasztod fel magadat nem  
bánon.

Skühmar. Nekem is tartozol tiz arannyal  
fogadavod perint.

Vojtási. Öi aranyat neked ottam a tizből.

Skühmarkodi. Tartoztal vele, mert együtt keztük.

Vojtási. De most add vissza.

Skühmar. Micsoda? vissza adgyam? talán be-  
lőnd gombát eszem? azon kívül csak te fizess  
le nekem a tiz aranyat, máskéj a birohöz.  
tudod hogy fel fogattas velem, hogy tiz aranyat  
adta, ha meg tval Dorsfalvai, és meg a ráló-  
got is odaengeded?

Vojtási. Tehát csak elveszitek azt a pénzt,  
a mellyet csak tréfából ígérttem?

Skühmar. Tréfa nem rájra; tég eleger fogada-  
dónak.

Vojtási. Leg alább Dorsfalvait add kezembe,  
ha meg köll fizetnem.

Skühmar. Dorsfalvait a te kezembe? mit vétette  
ellened? Nem mondtam szájron, hogy ojnád  
magadat tőle?

Vojtási. No ugyan meg ruházott az áthozott!

Skühmar. Tehát miért haragrod reám? ha meg  
ruházott, kölföld meg.

Vojtási. Nem meg ruházott, hanem meg kopu-  
partott.

Skühmar. Jobban nyúl a tollad exutan.

Vojtási. Mi sévő legyek.

Lépési. Domogy meg már meg mondtam mi  
tévő legyek? add vissza a húsz aranyat, a mit

az uram előre a dott, és a tized, a mit én  
hortam, arután akafyó fel magadot.

Vojtási: Kükmarkosihoz hat van nem adod  
vissza azt az öt aranyat?

Kükmarkosi: Ugy tetszik, hogy nem, hegedült  
arról a Kükmarkosi Dávid.

Vojtási: No isse meg a jamenki. Lépéshez  
jöszte utáman a piatra, majd ki fizetlek.

Lépési: Megyek.

Vojtási: Ma ki fizetem az idegeneket, hol  
nap a város feléket. Ugyan meg közt  
heven napjára hoker kezébe való Dotfal  
vájja.

Lépési: Ha amyi lépést tettel volna a men  
nyi fűt mondottal, más a piaton lehetnek.

Vojtási: Hiába ~~ma~~ más. Születésem  
napja, életem végénél napja lesz fűt  
utáman Lépési.

Nyolcadik Himenettel.

Kükmarkosi.

No ugyan meg evett ma Vojtásival a Diopa  
gi vásár! de nem azt néki: sok nemesiakat  
meg vontott mádi. Rég én kívántam én  
azt néki. Isah igaz az, nincs oly ravasz  
reka, hi nek a bőre wávába nem kerülhet.

De azt tartom ur én fitkom is ezentől  
okosabb fog lemi, nem egy kömjend adgya man  
git a Vojtára, sőt még több ifiak is pelu  
hat vesnek róla. Ugyan is birtem amali  
a Dotfalvaimali az Lépési. Dár csak vele le,  
kernek, ha már meg szolgált a tiz ara  
nyal. De egy kevése a Vojtási után megyek.

Ötödik Végzés  
Első Himenettel.  
Dotfalvai.

(Nagy rézegen s. tántorogva.) No mi maro ez?  
mi lehet bennetek lábaim? Hogy a köszvény törjön  
meg. Miért nem akartok állani? én le ülök man  
gannak. - a ha, nem szegénylél, hogy nem birtok,  
itt az emberek előre a vagy talán azt akasztok,  
hogy vagy a hátamra vegyéltek, vagy valaki más elu  
vigen benneteket imént? de abból ugyan semmi  
sem lesz ha csak ti engem nem visztek: én ugyan  
nem hirtvöllek, én én kívülem senki sem viszen el,  
azért álljatok fel inkább (s. tántorog) de ugyan kéz  
lek mit tántorogtok mint a rézköves ember? Legye  
tel visztog, vagy inkább csak járjatek. -  
megint? Jadd esem el pingyart eggyiket ketté  
köröm, akkor arután járhattok vagy tántorog

nem bánom. No tudal no- legyen ezeteli... de  
én is minél akoxom ártatlan lábamat? bor emek  
az oka, nem lábaim. Válgyon az elön is olyan ha-  
mit volt e a bor? ezt majd a Hőspentési uram,  
tol meg kérdem. De azt tartom, hogy az elön még  
gőszrabl volt: mert az elön föbe itotte az  
embereket, most még is csak a lábokba áll.  
De patvar vigye el a lábát, elég az, hogy én ma  
egy es laktam a tonkossal- ok lábát, lábali!  
Állyatok már egyszer, miért veszkittel? talan  
nem laktatok jól? de hajlik a térden, jól lak-  
tak. Majd laktatok, tartások engemet, ki jól  
tartottalak benneteket: Majd másszor is jól tar-  
talak, ha most meg becsülitek magatokat. -- Még  
sem álltok? Állyatok meg, mert engem uttse, ha  
elő veszem a kantsokát, ugyan rétek hányom...  
Ha meg haragszom, mindig azt vízet iszom iszom...  
de a víz italtul, nád terem az orromba!...  
Még sem? no már látom sem mire sem mehetek  
veletek. Még egyszer mondom, állyatok veptig  
lábak, mert mindig azt itt hagylak, azután vigyen  
akár koronnyátnak... Jh minél köteklőm  
én veletek? még egyszer mondom, állyatok veptig  
mert mindig azt itt hagylak. -- Ha nem akatok  
állani, járjatek velem az öreg Szülemarkosihoz,

adgya meg a mit ígert, a tíz aranyat irabadsá-  
gomon kívül, mellyeket Kátyásimnak víszra adom.

Második Kimenettel.

Vojtási, Szülemarkosi, Dörfabrai,

Kátyási.

Vojtási. Jh vagy te kerékre való.

Dörfabr. Jh am bizony, ha nem bánom, ha pedig  
mint a tsap.

Vojtási. Heme amjira bánom a káromat, mint hogy  
ez a varjuk ledete ug rea fedett.

Dörfabr. Ha te nem bánád, báná most az én bánom.

Kátyási. Mint van kend Vojtási uram? mit  
szolgál egészsége? örövendek neve napjára.

Vojtási. On ne boponud a lelketem kedlek!

Szülemar. Köszönöm Vojtási uram a Zalogot.

Vojtási. No ugyan meg kötött neven napjára az  
átkozott!

Kátyási. De bizony kéjjába kened te mássa ma-  
gad fojrossad magadra a köteket, eb dáb nyerefég,  
mha, jelád keresemnye: ebül gyüjtöis perdék,  
reke komondor Sáfaca.

Dörfabr. Uram tíz aranyat ígértél add meg, most.

Szüktár. Még is adom. Vojtási urammal fel fogattunk, hogy ha ki elulod őrle a zálogot, tíz aranyat ad. -- Azt Vojtási adó meg amint volt tartozol.

Vojtási. Hát még te is?

Szüktár. En is bizony, én csak az enyimet kérem: en Dótfalvainak tíz aranyat ígertem meg is adom.

Dótfalv. En kártyásítel, tíz aranyat követően késtem, meg is adom.

Kártyási. Vojtásim! No hát barátom, te is add meg a mivel adós vagy, ert az igazságunk törvénye hozzá magával.

Szüktár. Ha jóval meg nem akarod adni, a törvény eleibe megyünk, és így ortrad fog járni, még is meg adod.

Dótfalv. Dótkor bír az ortraja

Vojtási. Inkább a te belkedre hagyom... de jaj hova lesz az erpényem? -- itt nincs -- itt nincs... Dó! add vissza a pénzem, tudom hogy te loptad el.

Dótfalv. Talán azt gondolod, hogy én istolvaj vagyok mint te? én a te pénzedre nem szorultam, ha nem a Lépesi Postároktól, én csak nértém!

Vojtási. No hiszen átkozott Lépesi kezemre került még!

Dótfalv. Jegen fel a Kizály az udvar birtokul! re, gen elvélte már a Lépesi a lépét... De egy orát is láttam én nála.

Vojtási. Még ünné a guta ha még az is oda volna... oda van bír a?

Dótfalv. Vojta!

Vojtási. No ugyan meg jártam én nevem napján jára a szerencsetleneknek uttyát.

Dótfalv. Vojta!

Vojtási. En tíz aranyat kérek...

Dótfalv. Vojta!

Vojtási. Lépésinél harmincz aranyat adtam.

Dótfalv. Vojta!

Vojtási. A zálogot el ragatta az önjög, el vitte fogkolba.

Dótfalv. Vojta!

Vojtási. Oda az orám.

Dótfalv. Vojta!

Vojtási. Az erpényemet el lopták.

Dótfalv. Vojta!

Vojtási. Dódog jöven, mire jutottam én!

Szüktár. Holon táskára.

Dótfalv. Mijsoda? Vojtási uram holon táskára? tagarom azt: ne jely a vatrágtul, még engem látz

Mit adol, ha ottál a sárbaul ki húzta.

Vojási. Közelepszéd volna gar ember, mert te  
kegertél bele.

Dorfalv. No látodé hogy ember séges embernek  
meg is mély, minden elcsépett jószágodat vissza  
keresed.

Vojási. Ne búsosod a lelkeset, keverit  
terited.

Dorfalv. Legy jó reményveggel, me adol egy  
kártya biankát j. kártya a nek j. mak  
dise no var a pörvetyen, mely sok ezer forint,  
tokat ér. -- Nepe.

Vojási. j. elvezi, de elviti j. A ha belkem hon  
kerja!

Dorfalv. Vedd fel meg bánod, vajki sok ezer  
forintokat minden prókától nélkül fizet,  
neh erre a kártya biankára.

Vojási. Jartod magdonak. Dár sok a kár,  
tyát nem láttam volna, most nem ismét  
szíves betölem.

Dorfalv. Te lávd, holnap ezek jó reggelé mon,  
dának kednek, de nem esill szál izere.  
Mi pedig most vendéges kedni megjünte magad  
is eljöhete nézni.

Stückmar. Hár az urakat nem invitálot?

Dorfalv. Itk sem igen invitálnak engem. Hanem  
ha tottess a játéknak, övendünk rajta: ha  
pedig némely helyet meg bostottunk, azt senki  
se tudálja, mert a lonak négy lába vagyon,  
meg is meg bostik.

Vége.

Vége

(Botfalva: Végjitél)